

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

Núm. 4

Abril 2010

ASSOCIACIÓ TARRACO MINUSVÀLIDS

Av. Catalunya, 32 (Passatge) - Tel. 977 22 12 14 - Tarragona

AL SERVEI DELS COL·LECTIUS DE DISCAPACITATS

EL NOSTRE FUTUR ESTÀ EN LA TEVA COL·LABORACIÓ

NO TEMAS IR DESPACIO, TEME NO AVANZAR

1,50 €

Serveis:

Microbusos - Tallers - Fàbriques

Cultura-Esport:

Biblioteca - Professors - Cursets

Aletisme - Natació - Bàsquet

Salut:

Centre mèdic - Rehabilitació -

Material ortopèdic

La nostra obra social surt dels beneficis de la venda del cupó, després de donar treball als minusvàlids

nou taller
d'enquadrernació

IMPREMTA VIRGILI

VIRGILI
IMPRESSORS
100
any
al vostre servei

C/ Ferrer, 1 • 43003 Tarragona • Tel i Fax 977 233 251 • grafica@impremtavirgili.com

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

4

Tarragona, abril de 2010
3a època. Núm. 442

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

Decrets

- Dispensa als qui tenen obligacions laborals dels deures de la festa de precepte el dia de Sant Josep..... 139
- Assumpció, per part de la Delegació diocesana per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre, de les competències de la Delegació diocesana per a l'inventari i catalogació del patrimoni artístic de l'arxidiòcesi, i supressió d'aquest darrer organisme diocesà 139
- Nomenament del consiliari de Mans Unides de l'arxidiòcesi de Tarragona 141

Cartes

- La realitat parroquial d'aquests moments a l'arxidiòcesi de Tarragona 141
- Felicítació de Pasqua als missioners i missioneres..... 142

Homilies

- Diumenge de Rams 143
- Missa crismal 146
- Entrevista per al web www.catalunyareligio.cat 150

Als Quatre Vents

284. Una fe viva 152
285. L'esperança, camí de pau..... 154
286. El sacerdot, testimoni de la misericòrdia de Déu 155
287. Entre palmes i rams d'olivera 156
- Activitats del mes de març 157

Secretaria general i cancelleria

Nomenaments del mes de març..... 163

Comunicats

Reunió n. 181 del Consell Episcopal..... 163

Reunió n. 182 del Consell Episcopal..... 163

Reunió n. 183 del Consell Episcopal..... 164

Jornada presbiteral del Dilluns Sant

Convocatòria als preveres 164

Carta als arxiprestos 166

Paraules en l'acte de lliurament del títol de protonotari apostòlic supernumerari a Mons. Miquel Barbarà i lliurament de regals als homenatjats 167

Reflexió d'aquest curs: El prevere i el seu ministeri

Pauta de reflexió personal per a preveres - març 2010 168

Secretariat diocesà de vocacions

Carta relativa a l'Espai vocacional, una nova proposta d'acompanyament vocacional 169

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

Carta relativa al pelegrinatge a Lourdes amb malalts..... 170

Secció documental

Sant Pare

Carta als catòlics d'Irlanda..... 171

Secció de notes i comunicacions

Jornada de formació per a catequistes 180

(44 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Seminari Conciliar Pontifici de Tarragona.

Edifici de corrent historicista de llenguatge neogòtic construït a finals del s. XIX

Fotografia: Departament per als mitjans de comunicació social de l'Arquebisbat de Tarragona

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

secció oficial

Sr. Arquebisbe

DECRET

de 15 de març de 2010, pel qual es dispensa els qui tenen obligacions laborals dels deures de la festa de precepte el dia de Sant Josep

Atenent la importància de la festa de Sant Josep dins el calendari de l'Església, i preveient les dificultats que, per causa del treball, puguin tenir els fidels per a complir el precepte, pel fet que el calendari laboral de la Generalitat de Catalunya disposa que sigui dia feiner.

PEL PRESENT decret dispenso el següent: *a)* En les poblacions on s'hagi triat aquesta data com a festa local i, en conseqüència, sigui dia festiu, es manté la festa de Sant Josep com a dia de precepte; *b)* En les poblacions on no sigui dia festiu, per als qui tenen obligacions laborals, queda dispensat el deure de participar en la celebració eucarística si els resulta impossible de fer-ho, així com també els queden dispensades les altres obligacions derivades de les festes declarades de precepte.

A més, enguany, pel fet d'escaure's la festa de Sant Josep en divendres de Quaresma, en compliment del que estableix el c. 1251 del Codi de Dret Canònic pel que fa a les solemnitats, no s'ha d'observar l'abstinència de carn ni de cap altre aliment.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 16 de març de 2010, pel qual la Delegació diocesana per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre assumeix les competències de la Delegació diocesana per a l'inventari i catalogació del patrimoni artístic de l'arxidiòcesi, i per tant se suprimeix aquest darrer organisme diocesà

Vist que les principals competències de la Delegació diocesana per a l'inventari i catalogació del patrimoni artístic de l'arxidiòcesi són precisament les que el seu nom indica,

Vist que els camps específics de l'acció d'aquesta Delegació són els mateixos que els de la Delegació diocesana per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre.

PEL PRESENT DECRET SUPRIMEIXO la Delegació diocesana per a l'inventari i catalogació del patrimoni artístic de l'arxidiòcesi, les funcions de la qual assumirà la Delegació diocesana per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre, I DETERMINO que a partir de la data de la signatura d'aquest document les funcions i competències d'aquesta Delegació diocesana, que quedaran reflectides a l'Estatut de la Cúria quan se'n faci una revisió, són les següents:

1. La Delegació diocesana de patrimoni artístic i documental i art sacre ha de tenir cura de tot allò que fa referència al camp del patrimoni artístic i documental, i ha de preocupar-se de la conservació, protecció i valoració de tot el patrimoni.
2. Ha de vetllar per les obres d'art contemporani i ha d'assessorar l'Arquebisbe en tots els projectes de noves creacions artístiques religioses. També ha de mirar de fomentar el bon gust artístic en els responsables de les diferents comunitats, de manera que s'uneixin l'art i la pietat.
3. També ha de tenir cura de fer l'inventari i la catalogació del patrimoni artístic de l'arxidiòcesi.
4. En totes les qüestions de patrimoni artístic i documental i art sacre ha de comunicar a l'Arquebisbe tot el que cregui convenient i ha d'executar aquelles qüestions que li encomani l'Autoritat competent.
5. Ha de treballar de conjunt amb els organismes supradiocesans i amb els civils que calgui, sempre d'acord amb els criteris de l'Ordinari.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 23 de març de 2010, pel qual es nomena el consiliari de Mans Unides de l'arxidiòcesi de Tarragona

D'acord amb l'article 19 §2 dels Estatuts de Mans Unides, i havent escoltat la presidenta delegada,

PEL PRESENT DECRET nomeno Mn. Jordi Vila Borràs consiliari de Mans Unides de l'arxidiòcesi de Tarragona, per a un període de tres anys.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

CARTA

relativa a la realitat parroquial d'aquests moments a l'arxidiòcesi de Tarragona

Als rectors de les parròquies

Benvolguts rectors,

Cada any, fer canvis i nomenaments és difícil, donada la situació precària de mossens que som per a atendre tota la realitat pastoral que es requereix. Per tal de rebre llums que m'orientin a fer-ho el millor possible vaig demanar tant al Consell del Presbiteri com a la Reunió d'arxiprestos que en parlessin a les reunions arxiprestals de preveres i em donessin criteris que m'ajudin, amb el Consell Episcopal, a fer els nomenaments quan convingui. Entre els uns i els altres heu aportat un bon nombre d'indicacions, i d'entre elles ha sortit més d'una vegada la qüestió del replantejament de les agrupacions i, consegüentment de les parròquies de referència, bàsicament pel fet que cada vegada ens anem trobant més amb la situació que un sol prevere ha d'atendre més parròquies.

Estic preocupat especialment per aquest tema, perquè considero que el més important és poder atendre les persones que ens necessiten en el moment en què ens necessiten, i això exigeix un replantejament, no solament dels llocs, sinó de la manera d'atendre les parròquies, que és evident que no pot ser com fa 30 anys.

Per tal de mirar de trobar solucions al problema de l'atenció pastoral de totes les parròquies ens serà de gran utilitat tenir al davant la realitat parroquial de cada una d'elles. Per aquest motiu hem preparat una enquesta, que trobareu juntament amb aquesta carta, relativa a l'activitat que hi ha en cada parròquia. Ben segur que ens ajudarà a veure quin és el camí a seguir.

Us demano que ens ajudeu a emprendre aquesta comesa cada vegada més complicada que tenim al davant.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 5 de març de 2010

CARTA

als missioners i missioneres, de felicitació de la Pasqua de Resurrecció

«Oh culpa sortosa, que ens ha merescut un Redemptor tan gran!»

*A tots els sacerdots, religiosos i religioses,
laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona que sou a les missions*

Molt estimats en Crist, el Senyor, mort i ressuscitat,

Un any més us escric unes ratlles per desitjar-vos una feliç Pasqua de Resurrecció. Alguns de vosaltres heu estat per aquí i us he pogut saludar personalment: Mn. Josep Cabayol, en Ramon Bosch, la Teresa Marcé, que ara ja ha tornat a Tarragona des de Colòmbia, i potser algun altre, que heu tingut l'oportunitat de passar per aquesta, que és la vostra casa. Em fa molt feliç rebre les vostres visites i escoltar dels vostres llavis les meravelles que el Senyor està fent per mitjà de les vostres mans. Altres ja ens contempen des de la casa del Pare, com és el cas de l'Ignasi Rull Llebaria, salesià, el qual ha rebut recentment a títol pòstum el nomenament de fill predilecte de la seva vila prioratina de Falset.

Tots us mereixeu això i molt més, però, de totes maneres no podem esperar gaires honors, el mateix Jesús ja ho va advertir a tots aquells que es volien fer servents de l'evangeli: «Així també vosaltres, quan haureu fet tot allò que Déu us ha manat, digueu: “Som uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer”» (Lc 17,10). El nostre honor és que Jesucrist en ha escollit, immerescudament, per a fer aquesta feina gloriosa d'anunciar l'evangeli.

Us he encapçalat la meva carta amb paraules de l'himne de l'anunci de la Pasqua de la Vetlla Pasqual. Què en són, de diferents, els camins de Déu dels nostres camins! Per a redimir el pecador, l'esclau, Déu ha sacrificat el seu Fill. Aquesta és la justícia de Déu, i nosaltres, davant aquesta admirable condescendència de l'amor del Senyor, no podem dir una altra cosa que «Oh culpa sortosa, que ens ha merescut un Redemptor tan gran!» Al llarg de la història, molts missioners han viscut en carn pròpia aquesta estranya justícia de Déu: per anunciar la Vida han donat la vida, morint vivifiquen. La vostra generositat i la de tots els que us han precedit en el camp de la missió ha de donar molt de fruit. Preguem a l'amo dels sembrats perquè sigui així.

Estem vivint també els últims mesos de l'Any Sacerdotal, un any que finalitzarà el proper 11 de juny amb una jornada sacerdotal mundial a Sant Pere del Vaticà i que ha estat dedicat a redescobrir i aprofundir la santedat del sacerdoci ministerial. Ens calen sacerdots sants que donin testimoni visible per mitjà de la seva fidelitat al ministeri i al poble de Déu que tenen encomanat. Us demano les vostres pregàries per tots els sacerdots, per tal que siguem veritablement sants. I pregueu també per tot el poble de Déu, poble sacerdotal, per tal que el Senyor desvetlli les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada que tant necessitem, així com la vocació a formar matrimonis cristians.

Us porto a tots al cor i us encomano al Senyor en les meves pregàries. Que Santa Maria, Mare del Crist Ressuscitat, us acompanyi sempre i us guardi. Rebeu amb tot el meu afecte la meva benedicció. Felïç Pasqua florida 2010.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, Pasqua de 2010

HOMILIA

del Diumenge de Rams. Catedral de Tarragona, 28 de març de 2010

Molts estimats germans i germanes en el Senyor,

M'agradaria que paréssim atenció en una paraula i una expressió que acabem d'escoltar: «Hosanna!» i «Crucifiqueu-lo!»

Amb aquestes dues paraules, cridades probablement per les mateixes persones, per la mateixa multitud amb pocs dies de diferència, es podria resumir el significat dels dos esdeveniments que recordem en aquesta litúrgia dominical del Diumenge de Rams.

Amb l'aclamació: «Beneït el qui ve», en un rampell d'entusiasme, la gent de Jerusalem, agitant rams de palma, acull Jesús que entra a la ciutat muntat en un pollí. Amb l'expressió: «Crucifiqueu-lo!», cridada dues vegades amb creixent vehemència, la multitud reclama del governador romà la condemna de l'acusat que, en silenci, està dret al pretori.

Per tant, la nostra celebració comença amb un «Hosanna!» i conclou amb un «Crucifiqueu-lo!». La palma del triomf i la creu de la Passió: no és un contrasentit, és, més aviat, el centre del misteri que volem proclamar.

Jesús es va lliurar voluntàriament a la Passió. No és cert que va ser oprimat per forces més potents que ell. Va afrontar lliurement la mort en creu, i en la mort va triomfar.

Escrutant la voluntat del Pare, Jesús va comprendre que havia arribat la seva «hora», i la va acceptar amb l'obediència lliure del Fill i amb un amor infinit als homes: «Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare. Ell que havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava» (Jn 13,1).

Avui contemplem Jesús que s'acosta al final de la seva vida i es presenta com el Messies esperat pel poble, que va ser enviat per Déu i que va venir en el seu nom a portar la pau i la salvació, encara que d'una manera diferent de com ho esperaven els seus contemporanis.

L'obra de salvació i d'alliberament realitzada per Jesús perdura al llarg dels segles. Per aquest motiu l'Església, que creu amb fermesa que ell està present enmig nostre, encara que de manera invisible, no es cansa d'aclamar-lo amb la lloança i l'adoració. Per tant, la nostra assemblea proclama una vegada més: «Hosanna! Beneït sigui el rei, el qui ve en nom del Senyor.»

La lectura de la pàgina evangèlica, llarga i corpenedora, ha posat davant els nostres ulls les escenes terribles de la passió de Jesús: el seu sofriment físic i moral, el petó de Judes, l'abandonament dels deixebles, el procés en presència de Pilat, els insults i escarnis, la condemna, la via dolorosa i la crucifixió. Finalment, com escriuen Mateu i Marc, el sofriment més misteriós: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?», un crit fort, i després la mort.

Per què tot això? L'inici de la pregària eucarística ens donarà la resposta: «Ell [Crist], innocent, s'ha dignat a sofrir passió pels impius, i a ser condemnat injustament a favor dels pecadors. La seva mort ha esborrat les nostres culpes i la seva resurrecció ens ha fet justos» (Prefaci).

Així doncs, en aquesta celebració expressem la nostra gratitud i el nostre amor a aquell que es va sacrificar per nosaltres, el servent de Déu que, com havia dit el profeta, no es va resistir ni es va fer enrere, va parar l'esquena als qui l'assotaven, i no va amagar la cara davant d'ofenses i escopinades (cf. Is 50,4-7).

Però l'Església, en llegir el relat de la Passió, no es limita a considerar únicament els sofriments de Jesús; s'acosta amb emoció i confiança a aquest misteri, sabent que el seu Senyor ha ressuscitat. La llum de la Pasqua fa descobrir el gran ensenyament que tanca la Passió: la vida s'afirma amb l'entrega sincera de si mateix fins a afrontar la mort pels altres, per tots.

Jesús no va entendre la seva existència terrenal com una recerca del poder, com un afany d'èxit i de fer carrera, o com una voluntat de domini sobre els altres. Al contrari, va renunciar als privilegis de la seva igualtat amb Déu, va assumir la condició de servent, fent-se semblant als homes, i va obeir al projecte del Pare fins a la mort a la creu. Així va deixar als seus deixebles i a l'Església un ensenyament molt valuós: «Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,24).

¿Què veiem en la creu que s'eleva davant nostre i que, des de fa dos mil anys, l'Església no deixa de contemplar i al món interrogar? Veiem Jesús, el Fill de Déu que es va fer home perquè l'home tornés a Déu. Ell, sense pecat, és ara davant nostre crucificat. És lliure, encara que estigui clavat a la fusta. És innocent, malgrat la inscripció que anuncia el motiu de la seva condemna. No li han trencat cap os (cf. Sl 34,21), perquè és la columna fonamental d'un món nou. No han esquinçat la seva túnica (cf. Jn 19,24), perquè va venir per a reunir tots els fills de Déu que estaven dispersos pel pecat (cf. Jn 11,52). El seu cos no serà enterrat, sinó posat en un sepulcre excavat a la roca (cf. Lc 23,53), perquè no pot patir la corrupció el cos del Senyor de la vida, que ha vençut la mort.

Estimats germans i germanes, Jesús va morir i va ressuscitar, i ara viu per sempre. Va donar la seva vida. Però ningú no la hi va prendre, la va donar per nosaltres (Jn 10,18). Mitjançant la seva creu hem rebut la vida. Gràcies a la seva mort i a la seva resurrecció l'evangeli va triomfar i va néixer l'Església.

Deixeu-me que us recordi aquelles paraules de sant Pau: «Si morim amb ell, també viurem amb ell» (2Tm 2,11). Perquè només Jesús és el camí, la veritat i la vida (cf. Jn 14,6).

Aleshores, ¿qui ens podrà separar de l'amor de Crist? L'Apòstol va donar la resposta també per nosaltres: «N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre» (Rm 8,38-39).

Glòria i lloança a vós, oh Crist, Verb de Déu, Salvador del món! Us desitjo de tot cor una setmana ben santa.

HOMILIA

en la missa crismal. Catedral de Tarragona, 29 de març de 2010

«Jesucrist ha fet de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare. A ell li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén» (Ap 1,6)

Querido Mons. Víctor. Estimats preveres i diaques. Estimats germans i germanes que heu volgut estar amb nosaltres avui a la Catedral. Sigueu tots benvinguts.

Un any més ens trobem el Dilluns Sant, en aquesta celebració tan entrançable en la qual consagrarem el crisma i beneïrem els olis dels malalts i dels catecúmens i renovarem amb fervor els nostres compromisos sacerdotals. S'escau aquest 2010 en la recta final de l'Any Sacerdotal. En dono moltes gràcies a Déu.

En primer lloc us vull felicitar, germans preveres. Vosaltres i jo vam donar el nostre sí al Senyor, des dels qui fa més de seixanta anys, passant pels qui avui homenatgem de 50 i 25 anys de sacerdoci, fins als darrers ordenats el passat mes de gener, i aquí estem. Amb defectes i limitacions, certament; amb misèries i pecats, sí; però aquí estem renovant el nostre lliurament al Senyor i suplicant la seva gràcia per a ser fidels de veritat, com ens ho va recordant el lema de l'Any Sacerdotal: «Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot.»

Voldria felicitar i agrair de manera particular els qui celebren els 25 anys de sacerdoci: Mn. Jordi Figueras Jové; Mn. Albert Serra Fernández; Mn. Evarist Gómez Ruiz i Mn. Josep M. Alegret Bellmunt. I els qui els dobleu, amb les vostres noces d'or sacerdotals: Mn. Ernest Gabernet Morros; Mn. Pere Llagostera Tous i el P. Joaquim Salvador Peñarroya.

Una felicitació molt particular per a Mn. Miquel Barbarà Anglès, al qual, en acabar aquesta eucaristia, lliuraré el títol de protonotari apostòlic que el sant pare Benet XVI li ha atorgat. És un just reconeixement a tota la seva tasca i un goig molt gran per a la nostra arxidiòcesi metropolitana i primada. Avui tens aquí moltes persones que t'estimen i agraeixen el teu treball i els teus esforços de tots aquests anys. Gràcies, Mn. Miquel, per tot el que ens has donat i ens continues aportant a tots!

No voldria tampoc deixar d'anomenar, en aquest moment, els qui han mort des de l'última missa crismal: Mn. Josep Amenós Tous, Mn. Àngel Bergadà Escrivà, Mn. Josep Serra Ramon i el P. Josep M. Giol Bayona, jesuïta; i una membraça també molt especial per a l'arquebisbe Joan Martí i Alanís, bisbe emèrit d'Urgell. Per a ells un record molt especial, ple d'agraïment i de pregàries, i també amb la petició que intercedeixin per nosaltres.

Una vegada més sí que puc donar gràcies a Déu i a tots vosaltres, preve-

res de l'arxidiòcesi. Ho faig moltes vegades quan visito les comunitats que ateneu, sigui per la confirmació, per la visita pastoral o per qualsevol altre motiu. Cada vegada que tinc ocasió d'estar en algun poble o comunitat de la nostra arxidiòcesi veig l'estimació que us tenen a les comunitats que serviu. Com us estimen! I no és perquè sí. I això m'omple de goig. I em porta avui, en el marc d'aquesta celebració, a felicitar-vos —ho repeteixo expressament— i a donar-vos gràcies: gràcies per la vostra dedicació, gràcies per la vostra pregària, gràcies per tantes celebracions ben viscudes i preparades, principalment l'eucaristia, gràcies per la vostra vida austera, gràcies per ser al costat dels pobres, dels malalts i dels qui sofreixen, gràcies pel vostre sacrifici per a poder atendre totes les tasques, a vegades massa, que us he d'encomanar, gràcies per tenir cura dels infants i joves, i de les famílies, gràcies perquè a cada arxiprestat mireu de sumar esforços i treballar fraternalment pel bé de les comunitats, i gràcies també aquells que ja no teniu una responsabilitat parroquial per l'edat o per les limitacions que imposa la naturalesa però continueu ajudant en tot el que podeu i oferint al Senyor la malaltia i les limitacions. Us ho dic ben de cor: gràcies!

Que content que deu estar nostre Senyor de tots vosaltres, i espero i confio que també de mi. En aquest context d'acció de gràcies permeteu-me que avui us obri el cor i us faci partícips d'algunes reflexions que vaig madurant i són motiu de la meva pregària.

L'Església, concretament la nostra arxidiòcesi, és a les nostres mans. La santedat o existència realitzada, la vida plena o la identificació amb Crist dels nostres cristians depèn, en gran manera, de la nostra fidelitat; perquè a les nostres mans, pobres i pecadores certament, però alhora consagrades, hi ha el poder i la força de Déu: l'eucaristia i el perdó dels pecats, amb els altres sacraments; i en els nostres cors i els nostres llavis l'anunci de la seva Paraula.

Els temps tan paganitzats que estem vivint podrien portar-nos al desànim i a un anar tirant, esperant que tot vagi morint o que ens vingui una solució des de fora: no ens hi podem conformar. El temps present requereix per part nostra una embranzida forta i un nou impuls que s'ha de sostenir en l'eucaristia i en una profunda amistat amb el Senyor, cultivant la meditació de la paraula de Déu i la pregària personal. No són menys veritat avui que ahir les paraules d'Isaïes que hem escoltat a la primera lectura: «El Senyor m'ha ungit a portar la bona nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, [...] a proclamar l'any de gràcia del Senyor.»

La raó principal del nostre ministeri és l'eucaristia. Així ho subratllava amb força el sant Rector d'Ars. Deia: «Totes les bones obres juntes no són comparables al sacrifici de la missa, perquè són obres d'homes, mentre la santa missa és obra de Déu.» Així ens ho recorda també el papa Benet XVI:

«La centralitat de l'eucaristia, tant mitjançant la celebració digna de la cena del Senyor com mitjançant l'adoració silenciosa del santíssim Sagrament, ha de ser especialment evident en la vida dels sacerdots i dels bisbes», i així es pot anar comprovant en la vida de l'Església. Nosaltres mateixos, el grupet de mossens i jo mateix, en el pelegrinatge a Ars que vam fer fa pocs dies —que no em puc estar de dir que van ser unes jornades precioses, viscudes amb fraternitat i pregària i bon humor, i que ens van fer a tots molt de bé— vam poder comprovar que a diversos indrets que vam visitar anàvem trobant llocs, capelles, esglésies que d'una manera habitual exposen el Santíssim Sagrament i fan de l'eucaristia el centre de la vida de les parròquies i comunitats.

Estic convençut que les nostres comunitats reeixiran si som capaços de portar els nostres fidels, encapçalats per nosaltres mateixos, a una vida més eucarística. Volem cristians compromesos? Fem-los cristians d'eucaristia! Ser cristià d'eucaristia és viure una identificació amb Jesucrist, i qui està identificat amb Crist actua com actuava Crist, té una vida plena de bondat, de compromís social, de donació personal, d'amor autèntic; esdevé, agafant paraules de sant Pau, un altre Crist, més encara, Crist mateix.

Estimats preveres, us prego i us encoratjo a viure aquesta centralitat de l'eucaristia en les vostres vides i en les comunitats. És el nostre secret i el nostre tresor.

També vull compartir amb vosaltres, en aquesta jornada sacerdotal, la grandesa de la nostra vida entregada. Ell «es va entregar fins a la mort, i mort de creu», ens diu la carta als filipencs. Recollia tota la seva vida i en feia ofrena al Pare per nosaltres i per la salvació de tots els homes. Però abans, el Dijous Sant, anticipant sacramentalment el sacrifici de la creu, els dirà: «Preneu i mengeu», «preneu i beveu», «feu-ho en memòria meva». Es va donar per sempre.

Nosaltres també vam donar la nostra vida al Senyor, al servei dels germans, el dia de la nostra ordenació sacerdotal. D'aquí a un moment, recordant aquelles promeses, en farem la renovació i us les tornaré a preguntar, i ressonaran amb solemnitat en aquesta nostra santa església Catedral: «Ho vull.» Quina emoció! La nostra és una existència entregada. Convé que trobem el goig i la pau en la nostra donació, en el servir, en l'acolliment de totes les persones que s'apropen a nosaltres, tractant-los com els tractaria Crist mateix. No pot ser d'altra manera, perquè «som Crist». Mireu amb quines paraules més boniques ho deia el Papa, ara fa un any: «L'ordenació sacerdotal significa estar empeltats en ell, en la Veritat. Pertanyo d'una manera nova a ell i, per tant, als altres, “per tal que vingui el seu Regne”. Estimats amics», continuava el Sant Pare, «en aquesta hora de la renovació de les promeses volem demanar al Senyor que ens faci homes de veritat, homes d'amor, homes de Déu.»

Hem d'acollir i hem de dedicar temps a la nostra gent. Hem de pensar com podem atendre millor les nostres comunitats avui, en què han canviat les circumstàncies i les maneres de fer de temps passats. Com podem estar pels nostres fidels? Com hem d'organitzar la pastoral per a atendre els que tenim i arribar als qui viuen allunyats de l'Església? Acollir és rebre amb el cor obert, és fer bona cara, és buscar solucions als problemes, és fer que les persones que s'apropen a nosaltres marxin amb l'alegria i la pau al cor. Hem donat al Senyor i als germans la nostra vida sencera, escatimarem les petites coses de cada jornada? Us asseguro que tindrem la pau i l'alegria veritables en la mesura de la nostra donació personal.

I encara una altra qüestió que porto al cor: el Seminari. Ja compto que pregueu per les vocacions amb les vostres comunitats. Ho hem de fer tots i amb insistència i vindrà el dia que el Senyor ens beneirà, però també hem de pensar quines coses podem fer, com podem proposar als nostres joves la possible vocació sacerdotal. Com podem ajudar el delegat de vocacions en la seva tasca. Les nostres activitats amb els més jovenets i amb els joves a tots el nivells han d'estar —com ho diria!— traspassades per la inquietud vocacional. A les catequesis, a les escoles, als grups d'esplai, no cal dir a les escolanies, també als joves més grans, als universitaris, en fi, a tot aquell que pugui ser susceptible de ser cridat pel Senyor.

La vocació la dona Déu però és responsabilitat nostra posar els mitjans perquè la crida pugui ser escoltada. Hem de dedicar esforços per les vocacions. Hem de dedicar temps a l'acompanyament i a la confessió. La delegació per les vocacions ja fa el seu, però la tasca és de tots i en aquest dia sacerdotal, en què hi som tots, no puc deixar d'urgir-vos a treballar per aquesta causa. Per a mi és una prioritat i m'agradaria que us la féssiu vostra i que estirant tots el mateix carro, amb la gràcia de Déu, poguéssim veure reflorir el nostre Seminari. Ho somnio amb esperança!

Acabo desitjant-vos que aquest dies sants us portin a la intimitat amb Crist i que la Pasqua —que ja s'entreveu— us doni l'alegria plena i la pau veritable.

El dia de la mort de Crist, el primer divendres sant de la història, a la muntanya del Calvari, se sentia: «Aquí tens la teva mare», i el deixeble estimat la va prendre a casa seva. I aquella mare ha tingut cura dels germans del seu fill al llarg de tota la història de la cristiandat. Avui torno a posar a les seves mans el nostre sacerdocí, tot el nostre presbiteri i la nostra tasca pastoral, i les vocacions al Seminari. Que per ella ens vingui la renovació tan desitjada en aquest Any Sacerdotal.

Que així sigui.

ENTREVISTA

per al web www.catalunyareligio.cat

—*Quins comentaris o percepcions ha rebut de la comunitat cristiana davant dels escàndols d'abusos a menors que aquests dies es reproduïxen als mitjans de comunicació?*

Hem anat rebent aquestes tristes notícies amb perplexitat; i quan s'han confirmat, amb una gran pena, perquè estimem l'Església. Són actes malvats de qui s'espera que sigui llum i sal per a les persones. M'he preguntat davant Déu: com és possible això? Ara acabem de llegir l'oportuna carta pastoral del Sant Pare als catòlics d'Irlanda. M'he sorprès pel seu coratge, i he pensat: com deu patir el Sant Pare! Benet XVI ens dóna una lliçó de com cal viure el ministeri de la veritat. Aquest mateix diumenge ho deia a Roma quan es referia a l'encontre de Jesús amb la pecadora: «Aprenquem a ser intransigents amb el pecat —començant per nosaltres mateixos!— i indulgents amb les persones.» És el que està fent ell en aquests moments: «Començant per nosaltres mateixos»!

—*La primera polèmica sobre abusos a menors es produeix fa uns 10 anys als Estats Units i després s'ha anat estenent a diversos països d'Europa. Creu que fins llavors la manera d'afrontar aquestes situacions dins de l'Església va ser la correcta? Què ha fallat?*

No conec directament aquests processos, ni tampoc no em pertoca. En la seva carta a Irlanda, però, el Sant Pare és explícit en aquest punt i dóna una pauta ben clara pel que fa a les mesures de govern a prendre en casos dolorosos com aquests.

En l'actual moment, tot el poble cristià ens hem de preguntar: què ha fallat en aquests anys? No mirem només els altres. El Sant Pare fa uns suggeriments preciosos que ens afecten a tots. Cal una vida sacramental molt més intensa: especialment la freqüència de la confessió personal dels nostres pecats en el sagrament de la reconciliació. Hem de recuperar el ple compliment dels manaments, la vida de pregària, l'adoració a l'eucaristia i la formació en una pietat sincera.

Potser s'ha produït en la catequesi i en la predicació una mena de conspiració del silenci sobre alguns punts fonamentals de la vida cristiana, com per exemple sobre aquests que acabo d'esmentar o la virtut de la castedat. De manera més o menys inconscient, s'ha produït un escapçament de la doctrina cristiana, que ha deixat una generació sense els recursos per a afrontar la revolució cultural de la segona meitat del segle XX.

Hem de tornar a descobrir i posar en pràctica aquests punts de la fe mil·lenària de l'Església. Per exemple, hem de fer veure que la castedat té

un sentit positiu perquè manifesta la sinceritat de l'amor, sigui entre marit i muller o amb Déu en el celibat. El Sant Pare ens està dient que som a temps de conversió personal i col·lectiva, i hem d'adonar-nos que ara és el moment. El final de la Quaresma i l'inici de Setmana Santa no podien ser més oportuns.

—*La resposta que està donant ara l'Església és suficientment contundent i clara? És suficient per a reparar el mal causat?*

Pel que fa al Sant Pare, la resposta que acaba de donar amb la carta pastoral als catòlics d'Irlanda és extraordinàriament contundent i clara. No és el primer cop que el Sant Pare respon així: ja ho va fer als Estats Units l'any 2008. Però ara, si es llegeix el text d'aquesta carta, impressiona el seu coratge. Benet XVI no busca cap mena d'excusa; manifesta al món, un cop més, una extraordinària dignitat.

—*Com s'ha afirmat aquests dies, es pot establir un vincle entre la pedofília i el celibat sacerdotal?*

Penso que tot al contrari. Aquest trist fenomen no és aliè a altres esferes de la societat i tampoc al clima de forta erotització actual, que ve dels anys 60. A més, en aquells anys i en el si de l'Església alguns van entendre l'obertura que portava el concili Vaticà II com una revisió de tot: fins i tot del celibat i dels deures de la castedat conjugal. Aleshores Pau VI va publicar dues encíclics veritablement providencials. Em refereixo a la *Cœlibatus sacerdotalis*, que confirmava la vigència del celibat sacerdotal, i a la *Humanae vitæ*, que refermava la fidelitat i obertura a la vida de la castedat conjugal.

Malgrat que encara siguin criticades, aquelles propostes —que recollien el que l'Església havia ensenyat sempre— no han perdut actualitat. Per al cristià és possible viure les exigències de la castedat si s'ho proposa i alhora es recolza en la pregària, l'eucaristia, la confessió sacramental i la devoció a la Mare de Déu. Això val per a tothom: casats, solters i celibataris per amor a Déu.

—*Vostè, personalment, com pateix la polèmica? Creu que ens pot afectar a Catalunya?*

Personalment m'ha dolgut molt: s'ha ofès molt a Déu i s'ha fet mal a moltes persones. A més, estem en un món global i a l'Església vivim tots en comunió amb els altres fidels, i res del que els passi no ens és aliè. Per això, hi ha aspectes de la carta del Sant Pare als irlandesos que hem d'aprofitar a Catalunya, com he anat comentant.

—*Podem témer que a Catalunya apareguin casos com els que s'han destapat a altres llocs d'Europa? Quina seria la reacció més correcta en aquest cas, tant de la jerarquia com del conjunt de la comunitat cristiana?*

Sóc conscient que no podem mirar ningú per sobre, i per això cada dia prego per l'Església a Catalunya. Però, al mateix temps, som a les mans paternals de Déu i sabem que, passi el que passi, podem confiar en la seva misericòrdia. Per altra banda, la carta del Sant Pare dóna una pauta ben explícita sobre quina hauria de ser la reacció si passés el que vostè diu. Però, insisteixo, no hem d'esperar que passi res per a reaccionar. Hem d'aprendre les lliçons que ens arriben de tan a prop nostre.

—*Què s'ha de fer per a prevenir situacions d'abusos a menors comesos per persones vinculades a l'Església o dins de les institucions de titularitat eclesial? ¿Tots tenim la responsabilitat de prendre algunes mesures preventives concretes o s'ha magnificat el problema?*

No seria bon camí el de la desconfiança entre nosaltres dins l'Església: toco tots els dies la santedat de vida de molts sacerdots i religiosos. Sí que seria bon camí, en canvi, una mica més de desconfiança de cadascú envers ell mateix: reconèixer que tenim debilitats, pecats —per què no dir-ho?—, que reclamen perdó. Només així podrem viure les virtuts, també la castedat. Aquesta virtut ha tingut mala premsa durant molts anys, i hem de tornar a parlar-ne, però presentant-la de manera positiva.

—*Què opina de les crítiques que està rebent el Sant Pare?*

Avui més que mai veig el Sant Pare com Jesús: l'innocent que carrega amb la creu i els pecats de tots. Desitjaria que els fidels de Catalunya, quan vingui el proper mes de novembre, li reconeguéssim la generositat amb què compleix la seva funció. Demano a Déu que aprofitem molt bé aquest moment de gràcia per a l'Església a Catalunya que serà l'estada del successor de Pere entre nosaltres.

Tarragona, 22 de març de 2010

ALS QUATRE VENTS

284. UNA FE VIVA

7 de març de 2010

Quan mirem la vida dels homes i dones veiem que el desig de Déu és inscrit en els seus cors, ja que l'ésser humà ha estat creat per Déu i per a Déu. Déu no para d'atraure l'home cap a ell, i només en Déu podrà trobar l'home la veritat i la felicitat que desitja constantment. Per això trobem

tantes referències a aquesta virtut teològica de la fe al llarg dels segles: creure vol dir fiar-se de Déu, d'un ésser a qui no veiem ni toquem, i això sempre és arriscat.

«Molt dèbil és la raó si no sap comprendre que hi ha coses que la sobrepassen», deia Pascal; i Chesterton: «Fins on hem perdut les creences, fins allí hem perdut la raó.» I C.S. Lewis: «Si no es creu en Déu s'acaba creient en qualsevol cosa.» Això vol dir que els homes més que ateu acaben sent idòlatres. Quin testimoniatge més gran el de tants i tants científics de totes les èpoques que han sabut desllorigar les falses contradiccions entre la ciència i la fe!

A voltes pot semblar que creure no és fàcil, que la raó pot trobar motius que dificulten creure. La fe és la virtut teològica per la qual creiem en Déu i en tot allò que ell ens ha dit i revelat i que la santa Església ens proposa de creure, perquè Déu és la veritat mateixa. Per la fe l'home es confia totalment i lliurement a Déu. Per això el creient mira de conèixer i complir la voluntat de Déu. El just viurà per la fe, recorda sant Pau (cf. Rm 1,17).

No oblidem que la fe és, primer de tot, un do de Déu. Per a creure, sens dubte, cal voler-ho, cal la llibertat; però no n'hi ha prou amb aquesta condició, necessària però no suficient. Cal demanar-la a Déu, apropar-s'hi amb confiança i humilitat. Com Indro Montanelli, molta gent s'ha adreçat a Déu queixant-se de no tenir fe, sentint-se com deixat de banda per Déu. A aquests els diria que continuïn buscant, que Déu passarà pel seu costat en qualsevol moment, que ell, que és un Pare bo, no deixarà de fer-se trobadís amb els qui el busquen amb cor sincer.

El deixeble del Crist no solament ha de guardar la fe i viure'n, sinó que també l'ha de professar, n'ha de donar testimoniatge amb certesa i ha de difondre-la. Cal que tots estiguem preparats per a confessar el Crist davant els homes i seguir-lo pel camí de la creu enmig de les persecucions, que no manquen a l'Església. El servei i el testimoniatge de la fe són necessaris per a la Salvació: «A tot aquell qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel. Però al qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el meu Pare del cel», llegim a l'Evangeli de sant Mateu (cf. 10,32). Però la fe sense les obres és morta, ens diu sant Jaume (cf. Jm 2,17); privada de l'esperança i de l'amor, la fe no uneix plenament el fidel amb el Crist i no en fa un membre viu del seu cos. Demanem-la a Jesús com ho van fer els deixebles.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

285. L'ESPERANÇA, CAMÍ DE PAU

14 de març de 2010

Joan Pau I, amb aquella manera senzilla i catequètica de parlar que el caracteritzava, va comentar en el seu breu pontificat les tres virtuts teologals: «llums de la santificació», les anomenava. En citar l'esperança va contar una anècdota personal: «Fa molts anys, una senyora desconeguda va venir a confessar-se amb mi. Estava descoratjada, perquè deia que havia tingut una vida moralment borrascosa. «Puc preguntar-li» —li vaig dir— «quants anys té?» «Trenta-cinc.» «Trenta-cinc! Però si vostè pot viure encara quaranta o cinquanta anys més i fer un munt de coses bones. Llavors, penedida com està, en comptes de pensar en el passat, pensi en l'esdevenidor i renovi, amb l'ajuda de Déu, la seva vida.» El Papa li ensenyava una cosa que s'ha resumit en aquesta frase, fruit de l'experiència: «No hi ha sant sense passat ni pecador sense futur.»

L'esperança cristiana es basa en la misericòrdia de Déu, un pare bo desitjós, com el de la paràbola, d'acollir la tornada del fill pròdig. Vist així, encara que s'ha de detestar el pecat, s'entén que sant Francesc de Sales parlés de les «benvolgudes imperfeccions» que li donen a ell ocasió de mostrar el seu amor i a nosaltres de restar humils i comprendre millor les faltes del nostre proïsme.

L'Església sempre ha citat dos pecats contra l'esperança: la presumpció (creure que som capaços de salvar-nos pel propi esforç, embolcallat en supèrbia) i la desesperació (no confiar en la misericòrdia divina). La manera d'evitar-los és confiar en Déu i, en el cas que li fallem, acudir a ell compungits i confiats, com el fill que torna a la llar paterna.

Cal entendre bé que per a un cristià l'ofensa a Déu és el mal més greu, i que el consol més gran es troba en la seva promesa de perdó. Aquesta consideració, que es mou en l'àmbit espiritual, no és aliena, això no obstant, al món material ni a la vida de cada dia. Avorrir el pecat personal inclou fer el mateix amb el pecat social que suposa la injustícia, la violència, les desigualtats econòmiques fragants i tot el que és motiu d'escàndol.

Nietzsche anomenava l'esperança «virtut dels febles», retratant els cristians com persones resignades a un futur millor que es desentenien de lluitar en el present. No és així, l'esperança en el perdó no ens fa inactius, ni l'esperança en la vida eterna fa que ens desentenguem de la vida en aquest món. Per contra, ens indueix a treballar i a afrontar els esdeveniments sense ira, amb un cor que pren com a model el de Crist, la millor manera de contribuir a una societat en pau, que només pot néixer de l'interior de l'home en pau amb ell mateix.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

286. EL SACERDOT, TESTIMONI DE LA MISERICÒRDIA DE DÉU

21 de març de 2010

Com cada any, amb l'arribada de la solemnitat de sant Josep l'Església ens presenta una jornada dedicada al Seminari, que aquest any té com a rerefons l'Any Sacerdotal i el sant Rector d'Ars. Tots som molt conscients de la urgent necessitat de sacerdots en la nostra Església. Davant aquesta urgència ens convé recordar que Déu continua cridant, ja que és ell qui duu la iniciativa i tria els joves per a la missió salvífica que comporta el sacerdocí.

En l'Església existeix una capacitat nova d'acompanyar i donar resposta; per tant, la mediació eclesial de la vocació al sacerdocí adquireix tot el seu relleu gràcies a l'acció de l'Esperit Sant que crida i ajuda a discernir les vocacions. Estic convençut que molts nens, adolescents i joves tenen un cor generós capaç d'acollir i de respondre a la crida de Déu. Si alguna vegada algun d'ells pensa que no serà capaç de respondre a Déu, o si som els qui els acompanyem en la tasca de direcció espiritual els qui dubtem, recordem aquell pensament enunciat en poques paraules: «Déu no crida els dotats sinó que dota els cridats.» Si hi ha virtuts humanes, si hi ha desig de seguir de prop Jesús i de donar-li la vida sencera, si hi ha il·lusió per a ajudar els homes i dones a acostar-se al Déu de la felicitat, no pot ser un obstacle notar que tenim poques forces o que no som els millors: Déu dota, ajuda, enforteix, els qui crida.

El lema que titula la celebració del Dia del Seminari per a aquest any, «El sacerdot, testimoni de la misericòrdia de Déu», també ha d'ajudar-nos a prendre consciència d'aquells trets que són propis dels sacerdots i que han de ser els que un jove seminarista desitgi i anheli per al seu futur comportament pastoral en l'Església i en la societat. El tema de la misericòrdia viscuda i testimoniada pel sacerdot se centra en una dimensió primordial i cabdal de la seva vocació concreta: la relació amb Crist, pastor misericordiós.

Com ho ha recordat Benet XVI, «l'Any Sacerdotal ofereix una magnífica oportunitat per a tornar a trobar el sentit profund de la pastoral vocacional, així com les seves opcions fonamentals de mètode: el testimoniatge, senzill i creïble; la comunió, amb itineraris concertats i compartits en l'Església particular; la quotidianitat, que educa a seguir el Senyor en la vida de tots els dies; l'escolta, guiada per l'Esperit Sant, per a orientar els joves en la recerca de Déu i de la veritable felicitat; i, finalment, la veritat, que és l'única cosa que pot generar llibertat interior». Tant de bo tots els sacerdots donem aquest testimoniatge de vida lliurada que serà un gran estímul per a molts joves en el seu camí vocacional.

Que la nostra pregària en l'Any Sacerdotal pugi al cel, abundant i urgent, perquè Déu nostre Senyor susciti respostes de disponibilitat generosa en el cor dels joves als quals crida al seu servei.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

287. ENTRE PALMES I RAMS D'OLIVERA

28 de març de 2010

Ens diu l'evangeli que els deixebles van arribar al poble de Betfagé, que deuria de ser un raval de Jerusalem, i allí van agafar prestat un pollí als lloms del qual Jesús va entrar a la Ciutat Santa, i en veure-la va arrencar a plorar. Betfagé significa 'casa de les figues', expressió que ens recorda aquell episodi en què Jesús, en un dels seus recorreguts, va a la recerca de fruit a una figuera i només hi troba fulles.

El Diumenge de Rams, les fulles que li surten al pas són de palmera, i amb elles els habitants de Jerusalem saluden la seva presència i l'aclamen com a rei. Quan avui, en els nostres temples, iniciem la litúrgia amb una breu processó, recordem aquell esdeveniment feliç que precedeix la Passió. Durant les cinc setmanes de la Quaresma hem preparat amb pregària, sacrificis i almoines la celebració del misteri pasqual. I hem arribat ja a la Setmana Santa. La lectura, a vegades escenificada, de la Passió del Senyor ens duu a contemplar en el seu conjunt el misteri de la Redempció, des de l'entrada a la ciutat de David fins a la sortida cap al Calvari després del judici inic.

En aquests dies es consuma l'intercanvi meravellós pel qual Déu s'imola en el seu Fill per l'home, per a rescatar-lo dels seus pecats de totes les èpoques. El papa Benet XVI s'ha referit a això amb un vell relat segons el qual un rei va voler saber com és Déu i va preguntar-ho als savis del seu regne. Ningú no li donava una resposta satisfactòria, però un pastor li va dir: «Encara que jo no pugui dir-te com és Déu, puc dir-te com actua.» Davant la benevolència amb què va ser acollida la seva proposta, va demanar al rei que es despulés dels seus vestits i els hi donés, mentre el sobirà es vestia amb les robes pobres del pastor. Fet l'intercanvi de vestidures, el pastor va concloure: «Això és el que fa Déu.» En efecte, Déu no menysprea humiliar-se i patir fins a la mort de creu per a dignificar la naturalesa humana, ferida pel pecat, i revestir les persones amb la vestidura de la gràcia.

Us convido que aquests dies meditem aquest gran misteri, en la pau de les nostres llars o en el recolliment d'algun temple que trobem en el lloc on ens desplaçem de viatge si és el cas. Són moltes les manifestacions

públiques de la fe que recorren els nostres carrers durant aquesta setmana. La devoció i l'art s'han unit per a oferir un testimoniatge grandios. No contemplem les processons com si fossin un espectacle, encara que sublim. Són una mica més: una recreació de l'amor de Crist manifestat en una setmana plena d'esdeveniments.

Que aquesta setmana sigui un esperó per a refermar la nostra fe, la nostra esperança i la nostra caritat i per a augmentar-les. I que moltes persones es vegin mogudes per la bellesa de les cerimònies litúrgiques i altres celebracions per a tornar a Crist, que passa per les nostres vides com va passar pels carrers de Jerusalem aquell dia entre palmes i rams d'olivera.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes de març de 2010

Dilluns 1

Rep visites.

Al palau arquebisbal, amb el P. Jacint Duran, provincial dels caputxins, presideix l'acte de signatura del contracte de cessió d'ús a l'Arquebisbat de l'església de Sant Antoni de Pàdua i centre pastoral dels pares caputxins a la Rambla Nova de Tarragona.

Rep la nova junta de l'Ateneu de Tarragona, que el visita per a saludarlo i oferir-li la condició de soci de l'entitat.

A l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Tarragona, dins del cicle de conferències quaresmals organitzat cada any per l'arxiprestat de Tarragona Centre, pronuncia la conferència «Viure l'Any Sacerdotal».

Dimarts 2

Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 181 del Consell Episcopal.

Rep visites.

Al palau arquebisbal, presideix la trobada amb els directors i responsables de pastoral de joves de les escoles de l'arquebisbat, organitzada per la Delegació diocesana de pastoral de joventut, per tal d'informar-los de les accions que proposa dur a terme la Delegació.

Dimecres 3

A Barcelona, a la Facultat de Teologia de Catalunya, participa en la Jornada sobre el ministeri sacerdotal organitzada per aquesta entitat, que

compta amb la presència del cardenal Cláudio Hummes, ofm, prefecte de la Congregació per al Clergat, que pronuncia una de les ponències.

Dijous 4

Rep el provincial dels mercedaris de Catalunya, P. Florenci Roselló, acompanyat de fra Javier Palomares, diaca mercedari, amb motiu de la propera ordenació presbiteral d'aquest últim.

Rep la visita de Pietro Togni, missioner de la Consolata, membre de Servei Conjunt d'Animació Missionera (SCAM).

A Madrid, pren part en les Jornades de delegats d'ensenyament organitzades per la Conferència Episcopal Espanyola.

Divendres 5

A Madrid, pren part en les Jornades de delegats d'ensenyament organitzades per la Conferència Episcopal Espanyola.

Dissabte 6

Dins la visita pastoral a l'arxiprestat de la Conca de Barberà, visita l'agrupació de parròquies de Santa Coloma de Queralt: celebra l'eucaristia a la residència per a gent gran Mare de Déu del Carme, visita Aguiló i la Pobla de Carivenys, celebra l'eucaristia a Segura, visita Llorac i les Piles, celebra l'eucaristia a l'església parroquial de Santa Coloma de Queralt i sopa amb el grup de catequistes.

Diumenge 7

Dins la visita pastoral a l'agrupació de Santa Coloma de Queralt, celebra l'eucaristia a les parròquies d'Albió, de Savallà del Comtat i de Conesa.

A l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Reus, presideix l'eucaristia de la trobada de la Gran Família Sacerdotal.

Dilluns 8

Rep visites, entre d'altres la Comissió Orgue del Vendrell, encapçalats pel seu rector, Mn. Josep Maria Barenys.

De dimarts 9 a divendres 12

Presideix el pelegrinatge diocesà de preveres a Ars, amb motiu de l'Any Sacerdotal.

Dissabte 13

Al palau arquebisbal, presideix l'assemblea de Càritas Diocesana i celebra l'eucaristia de clausura.

Rep visites.

Dins la visita pastoral a la Conca de Barberà, fa la visita a la Parròquia de Santa Maria Assumpta de Tarrés: visita malalts, visita la Comunitat de Jesús, l'Ajuntament i celebra l'eucaristia estacional.

A Salou, participa en el sopar benèfic organitzat a favor de la Càritas parroquial de Santa Maria.

Diumenge 14

A l'Albi, presideix els actes de l'Aplec Arxiprestal de l'Urgell-Garrigues. A la tarda, a l'església parroquial de Santa Maria, presideix la solemne eucaristia concelebrada amb tots els mossens de l'arxiprestat.

Dilluns 15

A la Pineda, participa en els actes inaugurals de la trobada de rectors de santuaris de Catalunya i les Illes, a la qual assisteix com a president del secretariat interdiocesà Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

Rep visites, entre d'altres la de Sasoon Zumrookhdian, vicari general per a Espanya i Portugal de l'Església armènia, i la de la Junta de Govern de la Germandat del Sant Ecce Homo de Tarragona, els quals li fan lliurament de la medalla de la Germandat.

Al vespre, al santuari de la Mare de Déu de la Pineda de Vila-seca, presideix l'eucaristia de la jornada inicial de la trobada de rectors de santuaris de Catalunya i les Illes i després comparteix amb ells el sopar.

Dimarts 16

Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 182 del Consell Episcopal. Rep la visita del Sr. Alcalde de Tarragona, Josep Fèlix Ballesteros.

Dimecres 17

Rep visites.

A Barcelona, presideix la reunió de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC) i visita l'equip rector i els nostres seminaristes al Seminari Interdiocesà, celebra amb ells l'eucaristia i comparteix el sopar.

Dijous 18

Al palau arquebisbal, presideix l'acte de signatura del conveni de col·laboració entre l'Arxiu Històric Arxidiocesà (AHAT) i l'Ajuntament de Cambrils per a la digitalització dels fons dels arxius parroquials.

Visita, al santuari del Tallat, els senyors Jordi Senpau i Antoni Cardoso, que hi realitzen una experiència de vida religiosa.

A Rocallaura, visita la Gna. Dolors Bonilla i les germanes de la Família Llum i Vida, i celebra amb elles l'eucaristia.

Divendres 19

A l'Ajuntament de Tarragona, rep, de mans del Sr. Alcalde, la insígnia que la Candidatura Tarragona 2017 als Jocs del Mediterrani ha concedit a l'Arquebisbat en agraïment pel suport rebut des dels inicis de la presentació de la candidatura.

Al palau arquebisbal, presideix l'acte de presentació del nou director en funcions de Càritas Diocesana, el Sr. Francesc Roig Queralt.

A la residència per a gent gran de les Germanetes dels Pobres de Reus, celebra l'eucaristia en la solemnitat de Sant Josep, patró d'aquesta institució.

A l'església parroquial de Santa Tecla de Campclar, dins el cicle de conferències quaresmals que organitza cada any l'arxiprestat de Tarragona Perifèria, pronuncia la conferència «Vivir el Año Sacerdotal».

Dissabte 20

A la Catedral, participa en la trobada d'infants de catequesi de primera comunió que cada any organitzen els arxiprestats de Tarragona Centre i Perifèria.

Al pla de la Seu, assisteix a l'acte públic de presentació del nou pas, ja complet, de la Confraria del Davallament de Tarragona, i el beneeix.

Al palau arquebisbal, fa una xerrada als seminaristes i comparteix amb ells i amb el rector del Seminari el dinar.

Dins la visita pastoral a l'arxiprestat de la Conca de Barberà, visita la Parròquia de la Transfiguració del Senyor de Vimbodí: visita malalts, visita l'Ajuntament i la Llar dels Jubilats, es reuneix amb diversos grups parroquials, celebra l'eucaristia estacional i és convidat a sopar pel Consell Parroquial.

Diumenge 21

A l'església parroquial de Sant Bernat Calbó de Reus, presideix la solemne eucaristia amb motiu del 50è aniversari de l'edificació i benedicció del temple parroquial i és convidat a participar en el dinar popular.

Convidat pel Sr. Alcalde de Reus, assisteix al partit de la copa intercontinental d'hoquei sobre patins entre el Reus Deportiu i el club Petroleros de l'Argentina.

A l'església parroquial de la Puríssima Sang de Reus, celebra l'eucaristia en sufragi pels congregants difunts durant l'últim any.

Dilluns 22

Rep visites.

Dimarts 23

Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 183 del Consell Episcopal.
Rep visites.

Dimecres 24

Rep visites, entre d'altres la del president de la Unió Catalana d'Hospitals, Dr. Boi Ruiz Garcia.

És entrevistat sobre la Setmana Santa pel periodista Jordi Cartanyà, de la Cadena Ser.

Visita l'església de Sant Llorenç de Tarragona, on, convidat pel Gremi de Pagesos i Sant Isidre de Tarragona, es fa la presentació de la restauració de l'urna i la peanya del sant Sepulcre.

Al Museu Bíblic Tarraconense, presideix l'acte de presentació del dossier d'activitats per a infants de 7 a 12 anys elaborat per aquesta institució.

Al claustre de la Catedral, participa en l'acte d'inauguració de l'exposició Spiritus Lux, organitzada per l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona i el Capítol de la Catedral.

Dijous 25

A la residència santuari de la Mare de Déu de la Consolació de Reus, celebra l'eucaristia amb motiu de la renovació dels vots perpetus de les germanes de la Consolació i és convidat a dinar.

Rep el cardenal Carlos Amigo Vallejo, arquebisbe emèrit de Sevilla.

A l'església de Sant Agustí de Tarragona, assisteix a la conferència que, amb el títol «Cristo, centro y vida de la religiosidad popular», pronuncia el cardenal Carlos Amigo, organitzada per la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Tarragona, i al posterior sopar institucional.

Divendres 26

Rep visites, entre d'altres el P. Silvano Pinato, superior de la província d'Itàlia Centre-Nord dels pares rogacionistes; el P. Gioacchino Chiapperini, administrador provincial, i el P. Mario Menegolli, secretari provincial, acompanyats pel P. Matteo Sanavio i el P. Mario Buonanno. Rep també els membres de la Comunitat del Cenacle.

Dissabte 27

A l'església prioral de Sant Pere Apòstol de Reus, presideix l'eucaristia en el decurs de la qual ordena de prevere fra Francisco Javier Palomares Peña, mercedari.

Al Museu Bíblic Tarraconense, assisteix a la presentació de l'edició

facsimil de *Lo Nou Testament*, organitzada pel Consell Evangèlic de Catalunya.

Diumenge 28

A la Catedral, presideix la solemne benedicció, processó i eucaristia del Diumenge de Rams.

A l'Ajuntament de Tarragona, participa en la lectura del pregó de la Setmana Santa i és convidat a dinar per la corporació municipal.

A la tarda, presideix el solemne via crucis per les muralles, organitzat per la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist.

Dilluns 29

A la Catedral, presideix la solemne missa crismal.

A la sala d'actes del Seminari Pontifici de Tarragona, presideix els actes de la jornada sacerdotal, en la qual pronuncia una ponència el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés. A continuació, al mateix Seminari, comparteixen el dinar de germanor.

A la plaça de Verdaguer de Tarragona, assisteix a la inauguració de la carpa d'exposició dels passos de Setmana Santa. Posteriorment fa el recorregut per les capelles de la ciutat.

Al vespre, presideix el via crucis organitzat per l'Associació La Salle, la Confraria de Sant Magí Màrtir i la Confraria del Davallament de Tarragona, pels carrers de la part alta de la ciutat.

Dimarts 30

Rep visites.

Amb la subdelegada del Govern de l'Estat, Teresa Pallarès, el degà del Capítol de la Catedral i l'equip tècnic, visita les obres de la Catedral.

Presideix la processó de la Germandat de Jesús Natzarè de Tarragona.

Dimecres 31

Rep visites.

Al monestir de Santa Clara de Reus, juntament amb la Gna. Teresa Pujal, abadessa, realitza la signatura davant notari del contracte de cessió a l'Arquebisbat de l'usdefruit del santuari i del monestir de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc per a un període de 50 anys.

A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, presideix el rosari de dolors i la posterior processó del dolor, organitzats per la Germandat de Nostre Pare Jesús de la Passió.

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de març de 2010

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat durant el mes de març els següents nomenaments:

02/03/2010 Mn. Antonio Martínez Subías, delegat diocesà per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre, per al temps que resta als altres delegats.

16/03/2010 Sr. Francesc Roig Queralt, director en funcions de Càritas Diocesana de Tarragona.

COMUNICAT

de la reunió n. 181 del Consell Episcopal

- Nomenament: Mn. Antonio Martínez Subías, delegat diocesà per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre.
- Es comença a parlar dels possibles objectius per al proper Pla pastoral diocesà.
- D'acord amb el que es va decidir a l'últim Consell del Presbiteri:
 - a) Es prepara una enquesta per a saber la realitat de les parròquies de l'arxidiòcesi pel que fa a feligresos, horaris, grups, despatx parroquial...
 - b) Es comencen a revisar les parròquies de referència.
- Altres temes relatius al govern ordinari de l'arxidiòcesi.

Tarragona, 2 de març de 2010

COMUNICAT

de la reunió n. 182 del Consell Episcopal

- Nomenament: Sr. Francesc Roig Queralt, director en funcions de Càritas Diocesana.
- Incorporació de la Delegació diocesana per a l'inventari i catalogació del patrimoni artístic de l'arxidiòcesi dins la Delegació diocesana per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre, i determinació de les funcions i competències d'aquesta Delegació.

- Valoració de l'assemblea de Càritas Diocesana celebrada el passat dis-
sabte, dia 13 de març.
- Preparació del proper Pla pastoral diocesà.
- Amb l'assistència de la Sra. Marisa Jiménez, delegada diocesana per a
la pastoral de joventut, informació de les activitats que hi ha previstes
de fer amb motiu de la presència de la creu de les Jornades mundials
de la joventut a la nostra arxidiòcesi, del 15 al 18 de maig.
- Altres temes relatius al govern ordinari de l'arxidiòcesi.

Tarragona, 16 de març de 2010

COMUNICAT

de la reunió n. 183 del Consell Episcopal

- Nomenament: Mn. Jordi Vila Borràs, consiliari diocesà de Mans Uni-
des.
- Notificació del nomenament d'arquebisbe *ad personam* a Mons. Joan
Enric Vives, bisbe d'Urgell, i felicitació.
- Preparació de la celebració de la missa crismal, el Dilluns Sant, concre-
tament del lliurament del títol de protonotari apostòlic supernumerari a
Mn. Miquel Barbarà, i de l'homenatge als preveres que enguany celebren
els cinquanta i els vint-i-cinc anys d'ordenació presbiteral.
- Preparació del proper Pla pastoral diocesà per tal de presentar-lo al
Consell del Presbiteri en primer lloc, que és qui l'haurà de treballar
més a fons, i posteriorment als arxiprestos, que són els qui hauran de
proposar més concretament les activitats a realitzar.
- Altres temes relatius al govern ordinari de l'arxidiòcesi.

Tarragona, 23 de març de 2010

Jornada presbiteral del Dilluns Sant

CONVOCATÒRIA

a la jornada presbiteral del Dilluns Sant, 29 de març de 2010

Als preveres

Benvolguts mossens,

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, convida tots els preveres de
l'arxidiòcesi a la jornada presbiteral del Dilluns Sant, dia 29 de març.

En el context d'aquesta diada es lliurarà el títol de protonotari apostòlic supernumerari a Mn. Miquel Barbarà Anglès, i seran homenatjats els preveres de la nostra arxidiòcesi que al llarg d'aquest any 2010 celebren 50 anys de l'ordenació presbiteral, que són:

*Mn. Ernest Gabernet Morros, Mn. Pere Llagostera Tous
i el P. Joaquim Salvador Peñarroya*

i els qui en celebraran 25, que són:

*Mn. Jordi Figueras Jové, Mn. Albert Serra Fernández,
Mn. Evarist Gómez Ruiz i Mn. Josep M. Alegret Bellmunt*

El Sr. Arquebisbe desitja que s'estimuli els fidels de les nostres comunitats a participar en aquesta celebració, a fi que els qui puguin ens hi acompanyin.

Com ja és habitual, el pa i el vi de l'eucaristia, l'oli beneït/consagrat i les essències aromàtiques que els perfumaran seran aportació dels onze arxiprestats de la nostra arxidiòcesi.

Cordialment,

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Tarragona, 5 de març de 2010

JORNADA PRESBITERAL

29 de març de 2010, Dilluns Sant

09.30 S'obrirà l'aparcament del pati d'esports del Seminari.

La zona destinada a aparcament és el camp de futbol, no la part anterior (asfaltada), les places de la qual tenen usuaris assignats.

Els preveres i diaques es podran revestir a la capella de Santa Tecla de la Catedral.

10.30 A la Catedral:

Celebració de la missa crismal, amb la renovació dels compromisos inherents a l'ordenació presbiteral (color litúrgic: blanc).

Després de la celebració: A la sala de professors de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós (claustre del Sagrat Cor), es podran recollir els sants olis.

Aquest servei es tancarà a la 1 i es reprendrà després de dinar. Cal que els interessats portin els recipients necessaris per a posar-hi els olis.

13.00 A la sala d'actes del Seminari:

Conferència a càrrec del Dr. Agustí Cortés Soriano, bisbe de Sant

Feliu de Llobregat, sobre el tema «Som preveres de l'Església de Tarragona. La fraternitat sacerdotal. Escoltar-nos entre nosaltres. El bisbe i els preveres. La promesa d'obediència al bisbe. Un únic ministeri i diversitat de formes d'exercir-lo.»

14.30 Al refetor del Seminari: dinar de germanor.

16.30 Es tancarà l'aparcament del pati d'esports del Seminari.

CARTA

als arxiprestos, en relació amb la jornada presbiteral del Dilluns Sant, 29 de març de 2010

Benvolguts,

Seguint el costum dels últims anys, us demano la participació dels vostres arxiprestats (pa, vi, oli i essències aromàtiques) en relació amb la propera missa crismal, d'acord amb la següent distribució:

Arxiprestat de Tarragona Centre	Essències aromàtiques
Arxiprestat de Tarragona Perifèria	Pa de l'eucaristia
Arxiprestat de Reus	Oli
Arxiprestat de l'Alt Camp	Oli
Arxiprestat del Baix Camp	Oli
Arxiprestat del Tarragonès Llevant	Oli
Arxiprestat del Tarragonès Ponent	Oli
Arxiprestat del Priorat	Oli
Arxiprestat de l'Urgell-Garrigues	Oli
Arxiprestat de la Conca de Barberà	Oli
Arxiprestat del Baix Penedès	Vi per a l'eucaristia

L'oli (2 o 3 litres cada arxiprestat que el té assignat), caldria que ens el féssiu arribar abans del diumenge de Rams a la sagristia de la Catedral (o, si us és més còmode, a la M. Lluïsa, de Secretaria General). El mateix termini val per a la presentació de les espècies aromàtiques i per al pa i el vi.

Cordialment,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Tarragona, 5 de març de 2010

PARAULES

del vicari general en l'acte de lliurament del títol de protonotari apostòlic supernumerari a Mn. Miquel Barbarà Anglès, i de lliurament de regals als homenatjats per la celebració dels 50 anys o 25 anys d'ordenació presbiteral

Amb data de 18 de novembre de 2009 el sant pare Benet XVI va nomenar protonotari apostòlic supernumerari a Mn. Miquel Barbarà Anglès. Aquest títol és la distinció més alta que el Sant Pare concedeix a un prevere que no pertanyi al col·legi episcopal.

Mons. Miquel Barbarà, fill d'Almòster, ha exercit càrrecs de responsabilitat a l'Arquebisbat de Tarragona durant gairebé quaranta anys, en moments clau de la vida diocesana i civil de Catalunya i de l'Estat espanyol.

En aquests quaranta anys ha estat secretari general i canceller, vicari episcopal de pastoral i vicari general, i va tenir un paper cabdal en els preparatius i desenvolupament del concili provincial Tarraconense de 1995, del qual va ser secretari general. En l'exercici de tots aquests càrrecs ha estat un estret col·laborador dels arquebisbes Josep Pont i Gol, Ramon Torrella Cascante, Lluís Martínez Sistach i darrerament de l'arquebisbe Jaume.

Des que l'arquebisbe Lluís va prendre possessió de Barcelona fins que l'arquebisbe Jaume va entrar a Tarragona, del 19 de juliol al 19 de setembre de 2004, Mn. Miquel va governar l'Arquebisbat com a administrador diocesà.

En agraïment i reconeixement de l'important treball que Mons. Miquel Barbarà ha dut a terme a l'arxidiòcesi de Tarragona durant aquesta llarga trajectòria, quan el Sr. Arquebisbe va decidir renovar els càrrecs de govern de la cúria arxidiocesana, el 25 de març de 2009, va considerar que havia de fer un reconeixement especial a Mn. Miquel, i va demanar a la Santa Seu la concessió d'aquest títol.

En l'actualitat ostenta els càrrecs de degà del Capítol de la Catedral de Tarragona, delegat episcopal per a les Associacions de Setmana Santa, director del Secretariat diocesà de música sacra i capellà de la comunitat i del col·legi de les Religioses Oblates de Tarragona. També té la responsabilitat de la direcció de la música a la Catedral com a mestre de capella, és prefecte de la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Tarragona, president de la Congregació de senyores de la Mare de Déu de la Soledat i consiliari de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona.

El proppassat dia 21 de desembre, en ocasió del recés d'Advent de preveres, el Sr. Arquebisbe va fer l'anunci d'aquesta notícia que s'havia rebut uns dies abans, i avui, en l'escaiença de la missa crismal, en què es beneeixen

els sants olis i els preveres renovem els compromisos sacerdotals, farà el lliurament oficial del títol concedit a Mons. Miquel (se li lliura el títol).

Com cada any, en aquesta celebració homenatgem també els preveres que enguany celebren les noces d'or presbiterals: Mn. Ernest Gabernet Morros, Mn. Pere Llagostera Tous i el P. Joaquim Salvador Peñarroya,

I els que celebren els 25 anys d'ordenació sacerdotal: Mn. Jordi Figueras Jové, Mn. Albert Serra Fernández, Mn. Evarist Gómez Ruiz i Mn. Josep M. Alegret Bellmunt.

A tots ells moltes felicitats.

Reflexió d'aquest curs: El prevere i el seu ministeri

PAUTA

de reflexió personal per a preveres

MARÇ 2010

El Dilluns Sant Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, ens farà reflexionar sobre:

Som preveres de l'Església de Tarragona. La fraternitat sacerdotal. Escoltar-nos entre nosaltres. El bisbe i els preveres. La promesa d'obediència al bisbe. Un únic ministeri i diversitat de formes d'exercir-lo.

PAUTA DE REFLEXIÓ:

- Sou conscients que vau ser ordenats al servei de l'Església de Tarragona i per tant us deveu a totes les seves parròquies, comunitats i serveis pastorals?
- Sou conscients que el dia de l'ordenació vau prometre obediència al vostre bisbe?
- ¿Sentiu la responsabilitat de la missió evangelitzadora i pastoral encomanada per Crist a la nostra Església, aquí, en aquesta porció del poble de Déu, sota el guiatge de l'Arquebisbe, que presideix la comunió? Aquesta afirmació, quines actituds i disponibilitats ens demana?
- Reconeixeu i respecteu la diversitat de formes d'exercir un únic ministeri sacerdotal? Aquesta pluralitat, la considereu una riquesa de la nostra Església?

- Què hauria de millorar en la vostra relació interpersonal amb el Sr. Arquebisbe?
- Què hauria de millorar en la relació entre els preveres de l'arxiprestat?
- Què hauria de millorar en la relació entre tots els preveres de l'arquebisbat perquè realment sigui una fraternitat?

Secretariat diocesà de vocacions

CARTA

relativa a l'Espai Vocacional, una nova proposta d'acompanyament vocacional

Benvolguts,

Des del Secretariat us volem oferir una nova proposta d'acompanyament vocacional que estem disposats a engegar: l'Espai Vocacional.

L'Espai Vocacional és un temps i un testimoniatge que volem oferir a tots aquells joves que es vulguin plantejar la seva vocació. D'entrada té la voluntat de ser un espai d'acompanyament vocacional continuat, no tant una trobada d'un dia —per a això ja hi ha les convivències per Nadal, la que farem per Setmana Santa i les d'estiu.

L'Espai Vocacional combinarà dinàmiques de discerniment, pregàries, activitats de servei, cinefòrum...

El format serà de divendres a les 8 del vespre a dissabte a la 1 del migdia, un cop al mes. Dormirem al Seminari de Tarragona i les despeses de moment seran assumides pel Secretariat. L'edat mínima per a poder-hi participar és a partir de 4t d'ESO.

El cartell que us fem arribar és per a ajudar-vos a provocar la conversa amb els joves que penseu que es poden trobar en aquest estadi de discerniment personal. Cadascú sabrà on millor situar-lo, si és necessari en trobareu més a la vostra disposició a la porteria de l'Arquebisbat.

Resto a la vostra disposició fraternal.

Fraternalment,

Simó Gras i Solé, pvre.
Director del Secretariat

Tarragona, febrer de 2010

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

CARTA

relativa al pelegrinatge arxidiocesà a Lourdes amb malalts

Als arxiprestos, rectors i vicaris de parròquies, preveres i diaques...

Estimats,

El pelegrinatge anual amb malalts al santuari de la Mare de Déu de Lourdes, una ruta de pregària i de servei, és el punt culminant de les activitats que organitza l'Hospitalitat de la nostra arxidiòcesi. Aquest any, tenim el gust de comunicar-vos que el pelegrinatge se celebrarà, si Déu vol, de l'1 al 5 de juliol, d'un dijous a un dilluns, i, com sempre, serà presidida pel nostre Sr. Arquebisbe. El lema d'enguany serà: «Fer el senyal de la creu amb Bernardeta».

És per aquest motiu que gosem demanar-vos molt cordialment, de la manera que cregueu pastoralment més oportuna, la vostra sempre eficient col·laboració. Per tal que el pelegrinatge tingui l'èxit apostòlic que tots esperem és molt necessària, com hem pogut comprovar tostemps, l'ajuda de les diferents parròquies de l'arxidiòcesi.

D'altra banda, també us demanàriem —sempre segons les vostres possibilitats— que cada parròquia pogués estar representada en el pelegrinatge per un bon nombre de feligresos, tant al servei de malalts, com a brancadiers o infermeres, o com a pelegrins. Aquesta crida la dediquem molt especialment als joves, nois i noies.

Així mateix, considerem que és molt convenient, la participació en el pelegrinatge de sacerdots. Coneixem les serioses dificultats que comporta deixar la parròquia un diumenge, en aquest cas el dia 4 de juliol. Tot i això, ens atrevim a demanar-vos, amb molta modèstia, que intenteu superar els corresponents entrebancs per tal que molts sacerdots diocesans es puguin sumar al pelegrinatge.

De bon antuvi us en donem les gràcies. Molt cordialment,

Antoni Boada Magriñà

President

Tarragona, 24 de març de 2010

Sant Pare

CARTA

als catòlics d'Irlanda

1. Benvolguts germans i germanes de l'Església a Irlanda, us escric amb gran preocupació com a pastor de l'Església universal. Com vosaltres, estic profundament consternat per les notícies referents a l'abús de nens i joves indefensos per part de membres de l'Església a Irlanda, especialment de sacerdots i religiosos. Comparteixo el neguit i el sentiment de traïció que molts de vosaltres vau experimentar en assabentar-vos d'aquests actes pecaminosos i criminals i de la manera com van ser afrontats per les autoritats de l'Església a Irlanda.

Com sabeu, vaig invitar fa poc els bisbes d'Irlanda a una reunió a Roma perquè informessin sobre com van abordar aquestes qüestions en el passat i indiquessin els passos que havien fet per a afrontar una situació tan greu. Junt amb alguns alts prelats de la cúria romana vaig escoltar el que havien de dir, tant individualment com en grup, sigui sobre l'anàlisi dels errors comesos i les lliçons apreses, o sobre la descripció dels programes i procediments actualment en curs. Les nostres discussions van ser franques i constructives. Estic segur que, com a resultat, els bisbes estan ara en una posició més forta per a continuar la tasca de reparar les injustícies del passat i abordar qüestions més àmplies relacionades amb l'abús de nens de manera conforme amb les exigències de la justícia i els ensenyaments de l'evangeli.

2. Per la meua part, tenint en compte la gravetat d'aquests delictes i la resposta sovint inadequada que heu rebut per part de les autoritats eclesiàstiques del vostre país, he decidit escriure aquesta carta pastoral per a expressar-vos la meua proximitat, i proposar-vos un camí de curació, renovació i reparació.

És cert —com ho han observat moltes persones en el vostre país— que el problema d'abús de menors no és específic d'Irlanda o de l'Església. Això no obstant, la tasca que teniu ara per davant és la de fer front al problema dels abusos ocorreguts dins la comunitat catòlica d'Irlanda, i fer-ho amb coratge i determinació. Que ningú no s'imagini que aquesta dolorosa situació es resoldrà aviat. S'han fet passos positius, però encara queda molt per fer. Ens cal perseverança i oració, amb gran fe en la força salvadora de la gràcia de Déu.

Al mateix temps, també he d'expressar la meua convicció que per a recuperar-se d'aquesta dolorosa ferida, l'Església a Irlanda ha de reconèixer en primer lloc davant Déu i davant els altres els greus pecats comesos contra nens indefensos. Aquest reconeixement, junt amb un sincer pesar pel dany causat a les víctimes i a les seves famílies, ha de desembocar en un esforç conjunt per a garantir que en el futur els nens estiguin protegits de delictes com aquests.

Mentre us enfrenteu als reptes d'aquest moment, us demano que recordeu «de quina roca us han tallat» (Is 51,1). Reflexioneu sobre la generosa i sovint heroica

contribució oferta a l'Església i a la humanitat per generacions d'homes i dones irlandesos, i feu que d'aquesta reflexió brolli l'impuls per a un honest examen de consciència personal i per a un programa sòlid de renovació de l'Església i de l'individu. Prego perquè, assistida per la intercessió dels seus nombrosos sants i purificada per la penitència, l'Església d'Irlanda superi aquesta crisi i torni a ser un cop més testimoni convincent de la veritat i la bondat de Déu totpoderós, que es manifesta en el seu Fill Jesucrist.

3. Al llarg de la història, els catòlics irlandesos han demostrat ser, tant a la seva pàtria com fora, una força motriu del bé. Monjos celtas com sant Columbà van difondre l'evangeli a Europa occidental i van assentar les bases de la cultura monàstica medieval. Els ideals de santedat, caritat i saviesa transcendent, nascuts de la fe cristiana, van quedar plasmats en la construcció d'esglésies i monestirs i en la creació d'escoles, biblioteques i hospitals, que van contribuir a consolidar la identitat espiritual d'Europa. Aquells missioners irlandesos devien la seva força i la seva inspiració a la fermesa de la fe que tenien, al fort lideratge i a la rectitud moral de l'Església a la seva terra natal.

A partir del segle XVI, els catòlics d'Irlanda van passar un llarg període de persecució, durant el qual van lluitar per a mantenir viva la flama de la fe en circumstàncies difícils i perilloses. Sant Oliver Plunkett, màrtir i arquebisbe d'Armagh, és l'exemple més famós d'una multitud de valerosos fills i filles d'Irlanda disposats a donar la vida per la fidelitat a l'evangeli. Després de l'emancipació catòlica, l'Església va ser lliure novament per a tornar a créixer. Les famílies i una infinitat de persones que havien conservat la fe en el moment de la prova es van convertir en l'espurna d'un gran renaixement del catolicisme irlandès en el segle XIX. L'Església escolaritzava, especialment els pobres, la qual cosa va suposar una important contribució a la societat irlandesa. Entre els fruits de les noves escoles catòliques es compta l'augment de les vocacions: generacions de sacerdots missioners, germanes i germans, van deixar la seva pàtria per a servir a tots els continents, sobretot al món de parla anglesa. Eren excepcionals, no sols per la vastitud del seu nombre, sinó també per la força de la fe i la solidesa del seu compromís pastoral. Moltes diòcesis, especialment a l'Àfrica, a Amèrica i a Austràlia, s'han beneficiat de la presència de clergues i religiosos irlandesos que van predicar l'evangeli i van fundar parròquies, escoles i universitats, clíniques i hospitals, obertes tant als catòlics, com a la resta de la societat, prestant una atenció particular a les necessitats dels pobres.

A gairebé totes les famílies irlandeses hi ha hagut sempre algú —un fill o una filla, una tia o un oncle— que va donar la seva vida a l'Església. Amb raó, les famílies irlandeses tenen un gran respecte i afecte pels seus éssers estimats que van dedicar la vida a Crist, compartint el do de la fe amb els altres i traduint-la en accions servint amb amor Déu i el proïme.

4. En les últimes dècades, però, l'Església en el vostre país ha hagut d'enfrontar-se a nous i greus reptes per a la fe produïts per la ràpida transformació i secularització de la societat irlandesa. El canvi social ha estat molt ràpid i sovint ha repercutit adversament en la tradicional adhesió de les persones als ensenyaments i valors catòlics. Així mateix, les pràctiques sacramentals i devocionals que sustenten la

fe i la fan créixer, així com la confessió freqüent, la pregària diària i els recessos anuals es van deixar, ben sovint, de banda.

També va ser significativa en aquest període la tendència, fins i tot per part dels sacerdots i religiosos, a adoptar formes de pensament i de judici de la realitat secular sense referència suficient a l'evangeli. El programa de renovació proposat pel concili Vaticà II va ser a vegades mal entès i, a més, a la llum dels profunds canvis socials que s'esdevenien, no era gens fàcil discernir la millor manera de realitzar-lo. En particular, va haver-hi una tendència, motivada per bones intencions, però equivocada, d'evitar els enfocaments penals de les situacions canònicament irregulars. En aquest context general hem de mirar d'entendre l'inquietant problema d'abús sexual de nens, que ha contribuït no poc al debilitament de la fe i a la pèrdua de respecte per l'Església i els seus ensenyaments.

Només examinant atentament els nombrosos elements que han donat lloc a la crisi actual és possible efectuar un diagnòstic clar de les causes i trobar les solucions eficaces. Certament, entre els factors que hi han contribuït podem enumerar: els procediments inadequats per a determinar la idoneïtat dels candidats al sacerdoci i a la vida religiosa, la insuficient formació humana, moral, intel·lectual i espiritual als seminaris i noviciats, la tendència de la societat a afavorir el clergat i altres figures d'autoritat i una preocupació fora de lloc pel bon nom de l'Església i per a evitar escàndols, el resultat de la qual va ser la falta d'aplicació de les penes canòniques en vigor i de la salvaguarda de la dignitat de cada persona. Cal una acció urgent per a contrarestar aquests factors que han tingut conseqüències tan tràgiques per a la vida de les víctimes i les seves famílies i han enfosquit tant la llum de l'evangeli, com no ho havien fet segles de persecució.

5. En diverses ocasions, des de la meua elecció a la seu de Pere, m'he trobat amb víctimes d'abusos sexuals i estic disposat a continuar fent-ho en un futur. Hi he parlat, he escoltat les seves històries, he constatat el seu sofriment, he pregat amb ells i per ells. Anteriorment al meu pontificat, preocupat per abordar aquesta qüestió, vaig demanar als bisbes d'Irlanda, durant la visita *ad limina* de 2006 que «establissin la veritat d'allò que havia ocorregut en el passat i prenguessin totes les mesures necessàries per a evitar que passés novament, per a assegurar que els principis de justícia siguin plenament respectats i, sobretot, per a guarir les víctimes i tots els afectats per aquests crims atroços» (Discurs als bisbes d'Irlanda, el 28 d'octubre de 2006).

Amb aquesta carta vull exhortar-vos a tots vosaltres, com a poble de Déu a Irlanda, a reflexionar sobre les ferides infligides al cos de Crist, els remeis necessaris i a vegades dolorosos, per a embenar-les i curar-les, i la necessitat d'unitat, de caritat i d'ajuda mútua en el llarg procés de recuperació i renovació eclesial. Em dirigeixo ara a vosaltres amb paraules que em surten del cor, i vull parlar a cadascun de vosaltres i a tots vosaltres com germans i germanes en el Senyor.

6. A les víctimes d'abusos i a les seves famílies

Heu sofert immensament i això m'afligeix en gran manera. Sé que res no pot esborrar el mal que heu suportat. La vostra confiança ha estat traïda i violada la vostra dignitat. Molts de vosaltres han experimentat que quan van tenir el valor

suficient per a parlar del que els havia passat, ningú no volia escoltar-los. Aquells que van patir abusos als internats han d'haver sentit que no hi havia manera d'escapar del seu dolor. És comprensible que us sigui difícil perdonar o reconciliar-vos amb l'Església. En nom seu, expresso obertament la vergonya i el remordiment que sentim tots. Al mateix temps, us demano que no perdeu l'esperança. En la comunió amb l'Església és on ens trobem amb la persona de Jesucrist, que va ser, ell mateix, una víctima de la injustícia i del pecat. Com vosaltres, encara porta les ferides del seu sofriment injust. Ell entén la profunditat del vostre dolor i la persistència del seu efecte en les vostres vides i les vostres relacions amb els altres, incloent la vostra relació amb l'Església.

Sé que a alguns de vosaltres els resulta difícil fins i tot entrar en una església després del que ha passat. Això no obstant, les ferides de Crist, transformades pel seu sofriment redemptor, són els instruments que han trencat el poder del mal i ens fan renéixer a la vida i l'esperança. Crec fermament en el poder curatiu del seu amor sacrificial —fins i tot en les situacions més fosques i desesperades— que allibera i porta la promesa d'un nou començament.

En dirigir-me a vosaltres com un pastor, preocupat pel benestar de tots els fills de Déu, us demano humilment que reflexioneu sobre el que he dit. Pregó que, acostant-vos a Crist i participant en la vida de la seva Església —una Església purificada per la penitència i renovada en la caritat pastoral— pugueu descobrir novament l'amor infinit de Crist per cadascun de vosaltres. Estic segur que d'aquesta manera sereu capaç de trobar reconciliació, profunda curació interior i pau.

7. Als sacerdots i religiosos que han abusat de nens

Heu traït la confiança dipositada en vosaltres per joves innocents i pels seus pares. Heu de respondre d'això davant Déu totpoderós i davant els tribunals degudament constituïts. Heu perdut l'estimació de la gent d'Irlanda i llançat vergonya i deshonor sobre els vostres semblants. Aquells de vosaltres que són sacerdots han violat la santedat del sagrament de l'orde, en què Crist mateix es fa present en nosaltres i en les nostres accions. Junt amb l'immens dany causat a les víctimes, un dany enorme s'ha fet a l'Església i a la percepció pública del sacerdoci i de la vida religiosa.

Us exhorto a examinar la vostra consciència, a assumir la responsabilitat dels pecats que heu comès i a expressar amb humilitat el vostre pesar. El penediment sincer obre la porta al perdó de Déu i a la gràcia de la veritable esmena.

Heu de procurar expiar personalment les vostres accions oferint pregàries i penitències per aquells que heu ofès. El sacrifici redemptor de Crist té el poder de perdonar fins i tot el més greu dels pecats i extreure el bé fins i tot del més terrible dels mals. Al mateix temps, la justícia de Déu ens crida a donar compte de les nostres accions sense ocultar res. Admeteu obertament la vostra culpa, sotmeteu-vos a les exigències de la justícia, però no desespereu de la misericòrdia de Déu.

8. Als pares

Us heu sentit profundament indignats i commocionats en conèixer els fets terribles que succeïen en el que havia d'haver estat l'entorn més segur per a tots. En

el món d'avui no és fàcil construir una llar i educar els fills. Es mereixen créixer amb seguretat, afecte i amor, amb un fort sentit de la seva identitat i el seu valor. Tenen dret a ser educats en els autèntics valors morals arrelats en la dignitat de la persona humana, a inspirar-se en la veritat de la nostra fe catòlica i a aprendre els patrons de comportament i acció que portin a la sana autoestima i a la felicitat duradora. Aquesta tasca noble però exigent està confiada en primer lloc a vosaltres, pares. Us invito a exercir el vostre paper per a garantir als nens les millors cures possibles, tant a la llar com en la societat en general, mentre l'Església, per la seva banda, continua aplicant les mesures adoptades en els últims anys per a protegir els joves en els ambients parroquials i escolars. Us asseguro que sóc a prop vostre i us ofereixo el suport de les meves pregàries mentre compliu les vostres grans responsabilitats

9. Als nens i joves d'Irlanda

Vull dirigir-vos una paraula de coratge especial. La vostra experiència de l'Església és molt diferent de la dels vostres pares i avis. El món ha canviat des que ells tenien la vostra edat. Això no obstant, totes les persones, en cada generació estan cridades a recórrer el mateix camí durant la vida, siguin quines siguin les circumstàncies. Tots estem escandalitzats pels pecats i errors d'alguns membres de l'Església, en particular dels qui van ser elegits especialment per a guiar i servir els joves. Però és a l'Església on trobareu Jesucrist, que és el mateix ahir, avui i sempre (cf. He 13,8). Ell us estima i es va entregar per vosaltres a la creu. Cerqueu una relació personal amb ell dins la comunió de la seva Església, perquè ell mai no trairà la vostra confiança! Només ell pot satisfer els vostres anhels més profunds i donar sentit ple a les vostres vides, orientant-les al servei dels altres. Manteniu la vostra mirada fixada en Jesús i la seva bondat i protegiu la flama de la fe en els vostres cors. Espero en vosaltres perquè, junt amb els vostres germans catòlics a Irlanda, sigueu fidels deixebles del nostre Senyor i aporteu l'entusiasme i l'idealisme tan necessaris per a la reconstrucció i la renovació de la nostra estimada Església.

10. Als sacerdots i religiosos d'Irlanda

Tots nosaltres estem patint les conseqüències dels pecats de germans nostres que han traït una obligació sagrada o no han afrontat de manera justa i responsable les denúncies d'abusos. A la llum de l'escàndol i la indignació que aquests fets han causat, no sols entre els fidels laics, sinó també entre vosaltres i les vostres comunitats religioses, molts us sentiu desanimats i fins i tot abandonats. Sóc també conscient que als ulls d'alguns apareixeu titllats de culpables per associació, i que us consideren com si fóssiu d'alguna manera responsables dels delictes dels altres. En aquest temps de sofriment vull donar fe de la vostra dedicació com a sacerdots i religiosos i del vostre apostolat, i us invito a reafirmar la vostra fe en Crist, el vostre amor per la seva Església i la vostra confiança en les promeses evangèliques de la redempció, el perdó i la renovació interior. D'aquesta manera podreu demostrar a tots que on va abundar el pecat va sobreabundar la gràcia (cf. Rm 5,20).

Sé que molts esteu decebuts, desconcertats i enfurismats per la manera com alguns dels vostres superiors van abordar aquestes qüestions. Això no obstant, és essencial que coopereu estretament amb els qui ostenten l'autoritat i col·laboreu a garantir

que les mesures adoptades per a respondre a la crisi siguin veritablement evangèliques, justes i eficaces. Per damunt de tot us demano que sigueu cada cop més clarament homes i dones de pregària, que segueixen amb valentia el camí de la conversió, la purificació i la reconciliació. D'aquesta manera, l'Església d'Irlanda cobrarà nova vida i vitalitat gràcies al vostre testimoniatge del poder redemptor de Déu que es fa visible en les vostres vides.

11. Als meus germans, els bisbes

No es pot negar que alguns de vosaltres i dels vostres predecessors han fracassat, a vegades lamentablement, a l'hora d'aplicar les normes, codificades des de fa molt de temps, del dret canònic sobre els delictes d'abusos de nens. S'han comès greus errors en la resposta a les acusacions. Reconec que era molt difícil comprendre la magnitud i la complexitat del problema, obtenir informació fiable i prendre decisions adequades en funció dels parers contradictoris dels experts. Això no obstant, cal reconèixer que es van cometre greus errors de judici i que hi va haver una mala direcció. Tot això ha soscavat greument la vostra credibilitat i eficàcia. Aprecio els esforços duts a terme per a posar remei als errors del passat i per a garantir que no tornin a ocórrer. A més d'aplicar plenament les normes del dret canònic concernents als casos d'abusos de nens, continueu cooperant amb les autoritats civils en l'àmbit de la seva competència. Està clar que els superiors religiosos han de fer el mateix. També ells van participar en les recents reunions a Roma amb el propòsit d'establir un enfocament clar i coherent d'aquestes qüestions. És imperatiu que les normes de l'Església d'Irlanda per a la salvaguarda dels nens siguin constantment revisades i actualitzades i que s'apliquin plenament i imparcialment, de conformitat amb el dret canònic.

Només una acció decisiva duta a terme amb total honestedat i transparència restablirà el respecte i l'afecte del poble irlandès per l'Església a la qual hem consagrat les nostres vides. Cal començar, en primer lloc, pel vostre examen de consciència personal, la purificació interna i la renovació espiritual. El poble d'Irlanda, amb raó, espera que sigueu homes de Déu, que sigueu sants, que visqueu amb senzillesa i cerqueu dia rere dia la conversió personal. Per a ells, en paraules de sant Agustí, sou un bisbe, i això no obstant, amb ells esteu cridats a ser un deixeble de Crist (cf. Sermó 340, 1). Us exhorto a renovar el vostre sentit de responsabilitat davant Déu, per a créixer en solidaritat amb el vostre poble i aprofundir la vostra atenció pastoral amb tots els membres del vostre ramat. En particular, preocupeu-vos de la vida espiritual i moral de cadascun dels vostres sacerdots. Serviu-los d'exemple amb la vostra vida, estigueu a prop d'ells, escolteu les seves preocupacions, ofereu-los coratge en aquest moment de dificultat i alimenteu la flama del seu amor per Crist i el seu compromís al servei dels seus germans i germanes.

Així mateix, cal encoratjar els laics a exercir el paper que els correspon en la vida de l'Església. Assegureu-vos de la seva formació perquè puguin, articuladament i convincentment, donar raó de l'evangeli enmig de la societat moderna (cf. 1Pe 3,15), i cooperin més plenament en la vida i missió de l'Església. Això, al seu torn, us ajudarà a tornar a ser guies i testimonis creïbles de la veritat redemptora de Crist.

12. A tots els fidels d'Irlanda

L'experiència d'un jove en l'Església hauria de fructificar sempre en la seva trobada personal i vivificadora amb Jesucrist, dins una comunitat que l'estima i alimenta. En aquest entorn, caldria animar els joves a aconseguir la seva plena estatura humana i espiritual, a aspirar als alts ideals de santedat, caritat i veritat i a inspirar-se en la riquesa d'una gran tradició religiosa i cultural. En la nostra societat cada cop més secularitzada, en la qual fins i tot els cristians sovint troben difícil parlar de la dimensió transcendent de la nostra existència, hem de trobar noves maneres per a transmetre als joves la bellesa i la riquesa de l'amistat amb Jesucrist en la comunió de la seva Església. Per a resoldre la crisi actual, les mesures que contrarestin adequadament els delictes individuals són essencials però no suficients: fa falta una nova visió que inspirei la generació actual i les futures generacions a atresorar el do de la nostra fe comuna. Seguint el camí indicat per l'evangeli, observant els manaments i conformant les vostres vides cada cop més a la figura de Jesucrist, experimentareu amb seguretat la renovació profunda que necessita amb urgència la nostra època. Invito a tots a perseverar en aquest camí.

13. Benvolguts germans i germanes en Crist, profundament preocupat per tots vosaltres en aquest moment de dolor, que la fragilitat de la condició humana es revela tan clarament, us he volgut oferir paraules d'alè i de suport. Espero que les accepteu com un signe de la meua proximitat espiritual i de la meua confiança en la vostra capacitat per a afrontar els reptes del moment actual, recurrent, com a font de renovada inspiració i fortalesa, a les nobles tradicions irlandeses de fidelitat a l'evangeli, perseverança en la fe i determinació en la recerca de la santedat. En solidaritat amb tots vosaltres, prego amb insistència perquè, amb la gràcia de Déu, les ferides infligides a tantes persones i famílies puguin curar-se i perquè l'Església a Irlanda experimenti una època de renaixement i renovació espiritual.

14. Voldria proposar, a més, algunes mesures concretes per a abordar la situació

Al final de la meua reunió amb els bisbes d'Irlanda els vaig demanar que la Quaresma d'aquest any es considerés un temps de pregària per a l'efusió de la misericòrdia de Déu i dels dons de santedat i fortalesa de l'Esperit Sant sobre l'Església en el vostre país. Ara us invito a tots a oferir durant un any, des d'ara fins a la Pasqua de 2011, la penitència dels divendres per a aquest fi. Us demano que oferiu el dejuni, les pregàries, la lectura de la Sagrada Escripura i les obres de misericòrdia per la gràcia de la curació i la renovació de l'Església a Irlanda. Us animo a redescobrir el sagrament de la reconciliació i a utilitzar amb més freqüència el poder transformador de la seva gràcia.

Cal prestar també especial atenció a l'adoració eucarística, i en cada diòcesi hi ha d'haver esglésies o capelles específicament dedicades a això. Demano a les parròquies, seminaris, cases religioses i monestirs que organitzin períodes d'adoració eucarística, perquè tots tinguin l'oportunitat de participar-hi. Mitjançant l'oració fervent davant la presència real del Senyor, podeu complir la reparació pels pecats d'abusos que han causat tant de mal, i, al mateix temps, implorar la gràcia d'una força renovada i un sentit més profund de missió per part de tots els bisbes, sacerdots, religiosos i fidels.

Estic segur que aquest programa conduirà a un renaixement de l'Església a Irlanda en la plenitud de la veritat de Déu, perquè la veritat ens fa lliures (cf. Jn 8,32).

A més, després d'haver pregat i consultat sobre el tema, tinc la intenció de convocar una visita apostòlica a algunes diòcesis d'Irlanda, així com als seminaris i congregacions religioses. La visita té per objecte ajudar l'Església local en el seu camí de renovació i s'establirà en cooperació amb les oficines competents de la cúria romana i de la Conferència Episcopal Irlandesa. Els detalls s'anunciaran en el moment oportú.

També proposo que es convoqui una missió a nivell nacional per a tots els bisbes, sacerdots i religiosos. Espero que, gràcies als coneixements de predicadors experts i organitzadors de recessos a Irlanda i en altres llocs, mitjançant la revisió dels documents conciliaris, els ritus litúrgics de l'ordenació i professió i els recents ensenyaments pontificis, arribeu a una valoració més profunda de les vostres vocacions, a fi de redescobrir les arrels de la vostra fe en Jesucrist i de beure a fons en les fonts d'aigua viva que us ofereix a través de la seva Església.

En aquest any dedicat als sacerdots us proposo de manera especial la figura de sant Joan Maria Vianney, que tenia una rica comprensió del misteri del sacerdoti. «El sacerdot» —va escriure— «té la clau dels trossos dels cels: és el qui obre la porta, és el majordom del bon Déu, l'administrador dels seus béns.» El Rector d'Ars va entendre perfectament la gran benedicció que suposa per a una comunitat un sacerdot bo i sant: «Un bon pastor, un pastor conforme al cor de Déu és el tresor més gran que Déu pot donar a una parròquia i un dels dons de la misericòrdia divina més preciosos.» Que per la intercessió de sant Joan Maria Vianney es revitalitzi el sacerdoti a Irlanda i tota l'Església d'Irlanda creixi en l'estima del gran do del ministeri sacerdotal.

Aprofito aquesta oportunitat per a donar les gràcies anticipadament a tots aquells que ja estan dedicats a la tasca d'organitzar la visita apostòlica i la missió, així com als molts homes i dones de tot Irlanda que ja estan treballant per a protegir els nens en els ambients eclesials. Des del moment que es va començar a entendre plenament la gravetat i la magnitud del problema dels abusos sexuals de nens en institucions catòliques, l'Església ha dut a terme una quantitat immensa de treball en moltes parts del món per a fer-hi front i posar-hi remei. Si bé no s'ha d'escatimar cap esforç per a millorar i actualitzar els procediments existents, m'anima el fet que les pràctiques vigents de tutela, adoptades per les Esglésies locals, es considerin en algunes parts del món un model per a altres institucions.

Vull concloure aquesta carta amb una Oració especial per l'Església a Irlanda, que us deixo amb l'atenció que un pare presta als seus fills i l'afecte d'un cristià com vosaltres, escandalitzat i ferit pel que ha ocorregut a la nostra estimada Església. Quan reseu aquesta pregària en les vostres famílies, parròquies i comunitats, la Santíssima Mare de Déu us protegirà i guiarà a cadascun de vosaltres a una unió més estreta amb el seu Fill, crucificat i ressuscitat. Amb gran afecte i confiança indestructible en les promeses de Déu, us imparteixo a tots la meva benedicció apostòlica com a penyora de fortalesa i pau en el Senyor.

Benedictus pp XVI

Vaticà, 19 de març de 2010, Solemnitat de Sant Josep,

PREGÀRIA PER L'ESGLÉSIA D'IRLANDA

Déu dels nostres pares,
renoveu-nos en la fe que és la nostra vida i salvació,
en l'esperança que promet el perdó i la renovació interior,
en la caritat que purifica i obre els nostres cors,
en el vostre amor, i a través vostre en l'amor
de tots els nostres germans i germanes.

Senyor Jesucrist,
Que l'Església a Irlanda renovi el seu compromís mil·lenari
en la formació dels nostres joves en el camí de la veritat, la bondat,
la santedat i el servei generós a la societat.

Espirit Sant, consolador, defensor i guia,
inspireu una nova primavera de santedat i entrega apostòlica
per a l'Església d'Irlanda.

Que el nostre dolor i les nostres llàgrimes,
el nostre esforç sincer per a reparar els errors del passat
i el nostre ferm propòsit d'esmena,
donin una collita abundant de gràcia
per a l'aprofundiment de la fe
en les nostres famílies, parròquies, escoles i associacions,
per al progrés espiritual de la societat irlandesa
i el creixement de la caritat, la justícia, l'alegria
i la pau en tota la família humana.

A vós, Trinitat,
amb plena confiança en la protecció de Maria,
Reina d'Irlanda, Mare nostra,
i de sant Patrici, santa Brígida i tots els sants,
ens confiem nosaltres mateixos, els nostres fills,
i confiem les necessitats de l'Església d'Irlanda.

SOLICITE NUESTRO CATÁLOGO GENERAL

Martinez
Artículos Religiosos

desde 1928

San Froilán, 22 - 27001 LUGO - ESPAÑA
Tfnos.: 982 242 107 - 982 253 393 - Fax 982 242 107
e-mail: art-martinez@terra.es - www.almacenesmartinez.com

secció de notes i comunicacions

JORNADA DE FORMACIÓ PER A CATEQUISTES

+ ...QUE LA SESSIÓ DE CATEQUESI

Dia: Dissabte, 6 de març de 2010

Horari: de les 10.00 h a les 18.30 h

Lloc: Hotel Palas, de la Pineda

Organitza: Delegació diocesana de catequesi i catecumenat

La catequesi no es redueix a la sessió setmanal del grup amb el/la catequista. Són moltes les persones que hi intervenen i moltes les accions que complementen l'acte catequètic.

La Jornada de formació consistirà en les ponències inicials i tallers rotatius sobre el que hi hauria d'haver més enllà de la sessió de catequesi.

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)
Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII
GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)
Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

DUES EMPRESES, DUES GENERACIONS UN SOL SERVEI

RIFER

◀ ROCAFER ▶

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

C/ Canonge Dorca, 37
Tel. 972 22 01 55
17005 Girona
www.rifersl.com

C/ Llull, 321 Edifici Cinc 22@
Tel. 93 311 72 01
08019 Barcelona
info@rocafer.com

Delegació Terrassa
Tel. mòbil 616 90 90 01
Terrassa
info@rifersl.com

